

OHNIVÝ TRÓN

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 2

Ohnivý trón

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OHNIVÝ TRÓN

OHNIVÝ TRÓN

Napísal Rick Riordan

 FRAGMENT

*Pre Connera a Maggie, skvelý súrodenecký tím
rodiny Riordanovcov*

Obsah

1. Zábava so spontánnym vznietením	11
2. Skrotíme trojtonového kolibríka	22
3. Zmrzlinár plánuje našu smrť	33
4. Narodeninová pozvánka na súdny deň	46
5. Naučím sa nenávidieť hnojivá	62
6. Takmer ma zabije napájadlo pre vtáky	74
7. Darček od psohlavca	84
8. Všeobecné meškánie na stanici Waterloo (za toho obrovského paviána sa ospravedľujeme)	96
9. Výškovo obmedzený výlet do Ruska	117
10. Stretnutie so starým červeným kamarátom	130
11. Carter spraví strašnú hlúposť (čo nikoho neprekvapí)	145
12. Zvládnem tajnú menológiu	158
13. Nosom mi prelezie démon	179
14. V hrobke Zie Rašídovej	192
15. Ťavy sú nechutné	202
16. ... ale nie také nechutné ako Rimania	213
17. Menšikov a jeho chaotické vražedné komando	235
18. Hazard v predvečer súdneho dňa	250
19. Pomsta boha losov	265
20. Návšteva v domove milej hrošice	281

21. Kupujeme si čas	297
22. Priatelia, kde ich nečakáš	318
23. Roztočíme divoký domáci žúr	333
24. Sľubujem nemožné	341
POZNÁMKA AUTORA	355
SLOVNÍČEK	356

VAROVANIE

Toto je prepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kanovci sa mi prvý raz prihlásili v nahrávke, ktorú som dostal vlani a prepísal ju pod názvom Červená pyramída. Tento druhý záznam dorazil na moju adresu krátko po vydaní knihy, takže môžem predpokladať, že Kanovci mi dôverujú a zverujú mi pokračovanie svojho príbehu. Ak je táto druhá nahrávka pravá, nedá sa vývoj udalostí nazvať inak ako desivý. V záujme Kanovcov a celého sveta dúfam, že nasledujúci príbeh je len vymyslený. Inak sme všetci v poriadnej kaši.

1. Zábava so spontánnym vznietením

C
A
R
T
E
R

Tu Carter.

Počuj, nemáme čas na dlhé úvody. Musíme tento príbeh vyrozprávať rýchlo, inak je s nami všetkými koniec.

Ak si nepočul našu prvú nahrávku, tak... no, s radosťou ťa zasväťím: po našom svete voľne pobejú egyptskí bohovia, snažia sa ich zastaviť banda mágov zvaná Dom života, všetci z nich mňa a Sadie nenávidia a obrovský had sa chystá prehltnúť slnko a zničiť náš svet.

[Au! Za čo to bolo?]

Sadie ma práve tresla. Že vraj ti príliš naháňam strach. Mám zaradiť spiatočku, zacúvať a začať od začiatku.

Fajn. No osobne si myslím, že by si mal mať strach.

Účelom tejto nahrávky je opísať, čo sa v skutočnosti deje a ako sa to všetko pokašľalo. Dupočuješ sa o nás plno nezmyslov od množstva ľudí, ale za tých mŕtvych fakt nemôžeme. Ani za to s tým hadom. No... aspoň nie priamo.

Všetci mágovia sveta sa musia spojiť. Inak nemáme šancu.

Takže tu je ten príbeh. Rozhodni sa sám. Všetko sa to začalo, keď sme podpálili Brooklyn.

Mala to byť jednoduchá akcia: vklznuť do Brooklynského múzea, vypožičať si istý egyptský artefakt a zmiznúť tak, aby nás nechytli.

Nie, krádež by to nebola. Tú vec sme potom chceli vrátiť. No asi sme vyzerali dosť podozrivo: štyri decká v čiernych úboroch nindžov na streche múzea. A navyše pavián, takisto prezlečený za nindžu. Dosť podozrivá banda.

Zo všetkého najskôr sme poslali našich učňov Jas a Walta otvoriť bočné okno. Chufu, Sadie a ja sme sa medzitým vydali na prieskum veľkej sklenenej kupoly uprostred strechy, ktorú sme chceli použiť ako únikovú cestu.

Lenže nevyzerala veľmi nádejne.

Bolo už dávno po zotmení a múzeum malo byť zavreté, ale kupola žiarila. Vnútri, o dvanásť metrov nižšie, v plesovej sále veľkej ako letiskový hangár, korzovali a tancovali stovky ľudí v smokin-goch a vo večerných šatách. Hral tam orchester, ale hudbu som nepočul, pretože mi v ušiach hučal vietor a drkotali mi zuby. V tom ľanovom pyžame som mrzol.

Mágovia by mali nosiť ľan, pretože neprekáža mágii. V egyptskej púšti, kde nemrzne a neprší, je to určite výborná tradícia. No v marci v Brooklyne takmer samovražda.

Mojej sestre Sadie zima zrejme neprekážala. Rozoberala zámky kupoly a pohmkávala si do rytmu niečo zo svojho iPodu. Uznaj – čo za zlodeja si prinesie na vlámačku do múzea vlastný hudobný sprievod?

Bola oblečená rovnako ako ja, až na tie vojenské topánky. V blond vlasoch mala červený melír – fakt nenápadný na tajnú misiu. Pre modré oči a svetlú pleť sa mi ani trochu nepodobala, čo nám obom vyhovovalo. Vždy bolo výhodné môcť tvrdiť, že tá bláznivá baba vedľa mňa nie je moja sestra.

„Povedala si, že múzeum bude prázdne,“ zahundral som.

Sadie ma nepočula, kým som jej nevytiahol slúchadlá z uší a nezopakoval to.

„No, malo byť prázdne.“ Nepriznala by to, ale po troch mesiacoch v Spojených štátoch už strácala britský prízvuk. „Podľa

webových stránok zatvára o piatej. Ako som mala vedieť, že tu bude svadba?“

Svadba? Pozrel som sa dole a pochopil som, že má pravdu. Niektoré ženy mali na sebe ružové družičkovské šaty. Na jednom stole trónila veľká biela poschodová svadobná torta. Dve skupiny hostí zdvihli ženícha a nevestu na stoličkách a niesli ich cez sálu, okolo sa rojili ich kamoši, tancovali a tleskali. Celé to vyzeralo, akoby sa schyľovalo k čelnej zrážke nábytku.

Chufu zaťukal na sklo. Ani v tom čiernom úbore nedokázal splynúť s tmou pre zlatý kožuch, nehovoriac o jeho krikľavom nose a zadku.

„Agh!“ zavrčal.

Keďže bol pavián, mohlo to znamenať čokoľvek od „Pozri, tam dole je jedlo,“ cez „To sklo je ale špinavé,“ až po „Teda, tí ľudia robia s tými stoličkami poriadne hlúposti.“

„Chufu má pravdu,“ tľmočila Sadie. „Cez tú oslavu sa nedostaneme. Iba ak by sme predstierali, že sme údržbári...“

„Jasné,“ zaškeril som sa. „Pardon, prosím. Len tadiaľto odnesieme trojtonovú sochu. S dovolením ju vyvlečieme cez strechu von. Nedajte sa rušiť.“

Sadie obrátila oči stĺpkom. Vytiahla paličku – zahnutý kus slovnoviny s vyrytými obludami – a namierila ju na spodnú časť kupyly. Rozžiaril sa zlatý hieroglyf a odskočila posledná zámka.

„No, prečo to vlastne otváram,“ zamračila sa, „keď tadiaľto neodídeme? Nemôžeme skrátka zmiznúť rovnakou cestou, akou vlezeme dovnútra – tým bočným oknom?“

„Už som ti to hovoril. Tá socha je obrovská. Tadiaľ neprejde. Navyše tie pasce...“

„A keby sme to skúsili znova zajtra v noci?“ navrhla.

Pokrútil som hlavou. „Zajtra celú výstavu zbalia a presťahujú inde.“

Zdvihla obočie tým svojím známym protivným spôsobom. „Keby nás tak niekto skôr upozornil, že tú sochu musíme ukradnúť...“

„Kašli na to.“ Vedel som, kam tým mieri. Nepomôže nám, keď sa budeme so Sadie celú noc hádať na streche. Jasné, mala pravdu.

Nevaroval som ju dosť skoro. Lenže, dofrasa – nemal som práve spoľahlivé zdroje. Až po týždňoch žiadostí o pomoc som v sne konečne dostal radu od kamoša, sokolieho boha Hora: *Ozaj, mimochodom, už som ti hovoril o tom artefakte, čo si chcel? O tom, čo môže byť kľúčom k záchrane sveta? No, tak ten posledných tridsať rokov trčí tamto o kúsok nižšie v Brooklynskom múzeu, ale zajtra sa sťahuje do Európy, tak švihajte! Máte päť dní na to, aby ste zistili, ako ho použiť, inak je s nami všetkými koniec. Veľa šťastia!*

Mohol som mu vynadať, prečo mi to nepovedal skôr, ale nemalo to význam. Bohovia prehovorili len vtedy, keď sa im chce, a o čase smrteľníkov nemajú poňatia. Viem to, pretože pred pár mesiacmi som mal Hora priamo v hlave. Ešte mi po ňom zostalo pár zlozvykov – občas mám napríklad sto chutí loviť myši alebo vyzývať ľudí na boj na život a na smrť.

„Jednoducho sa držme plánu,“ vyhlásila Sadie. „Vlezieme dovnútra bočným oknom, nájdeme sochu a necháme ju preplávať sálou. Čo s tými svadobčanmi, to sa ukáže cestou. Možno nejakou odľákame ich pozornosť.“

Zamračil som sa. „Odlákame ich pozornosť?“

„Carter, neboj sa,“ dohovárala mi. „Dopadne to dobre. Lepší nápad aj tak nemáš, nie?“

Problém bol v tom, že som ho fakt nemal.

Človek by povedal, že mágia všetko zjednoduší. V skutočnosti však veci skôr komplikuje. Vždy sa nájde milión dôvodov, prečo to alebo ono kúzlo v nejakej situácii nefunguje. Alebo ho prekazí iná mágia – ako tie ochranné kúzla tu v múzeu.

Nevedeli sme, kto ich nastražil. Možno sa medzi personálom skrýval mág, čo by nebolo nič zvláštne. Aj náš oco používal doktorát z egyptológie ako krytie, aby získal prístup k artefaktom. A Brooklynské múzeum malo navyše najväčšiu zbierku magických egyptských zvitkov na svete. To preto sa strýčko Amos usídlil v Brooklyne – plno mágov mohlo mať dôvod strážiť poklady múzea a nastražiť pasce.

Nech už to bolo akokoľvek, dvere a okná chránili dosť nepríjemné kliatby. Nedokázali sme otvoriť magický portál do expozície

ani prinútiť apertovacích vešebtov – čarovné hlinené sochy, ktoré nám slúžili v knižnici –, aby nám zabezpečili, čo potrebujeme.

Museli sme sa horko-ťažko dostať dovnútra a zase von. A ak spravíme chybu, ktovie, aké prekliatie rozpútame: strážne obludy, morové rany, požiar, výbušné oslíky (nesmej sa, tie sú strašné).

Jediný nezabezpečený východ predstavovala kupola nad sálou. Zrejme sa nebáli, že by zloději nechali exponáty vyplávať otvorom v dvanásťmetrovej výške. Alebo sa tam možno nejaká pasca predsa len nachádzala, ale taká dobre utajená, že sme ju neobjavili.

V každom prípade sme to museli skúsiť. Na tú krádež – pardon, pôžičku – nám zostával len dnešný večer. A potom päť dní na zistenie, ako tú vec použiť. Milujem šibeničné termíny.

„Tak ideme do toho a vymyslíme niečo po ceste?“ spýtala sa Sadie.

Pozrel som sa na svadobčanov pod nami a dúfal, že im ten slávnostný večer nepokážime. „Asi áno.“

„Super,“ prikývla Sadie. „Chufu, ty zostaň tu a stráž. Až nás uvidíš, ako sa blížime, otvoríš kupolu, dobre?“

„Agh!“ prisvedčil pavián.

Zabrnelo mi v zátylku. Niečo mi vravelo, že táto krádež nebude hračka.

„Ideme,“ zavelil som. „Pozrieme sa, ako sa darí Jas a Waltovi.“

Spustili sme sa na rímsu pri druhom podlaží, kde sa nachádzali egyptské zbierky.

Jas a Walt postupovali výborne. Lepiacou páskou pripevnili okolo okraja okna štyri sošky Horových synov a namaľovali na sklo hieroglyfy proti kliatbam a poplašnému zariadeniu smrteľníkov.

Keď sme so Sadie pristáli vedľa nich, zdalo sa, že preberajú niečo dôležité. Jas držala Walta za ruky. Prekvapilo ma to, ale Sadie ešte viac. Zajačala, akoby šliapla na myš.

[Ale áno, zajačala si. Ja som pri tom bol.]

Čo ju na tom štválo? No, hneď po Novom roku, keď sme spoločne vypustili náš amulet džed, aby sme privolali decká s magickým potenciálom, Jas a Walt prišli ako prví. Trénovali s nami už

sedem týždňov, dlhšie než všetci ostatní chalani a baby, takže sme ich celkom dobre poznali.

Jas je roztlieskavačka z Nashvillu. Jas je skratka jej skutočného mena Jasmine, ale ak sme nechceli, aby nás premenila na kríky, nesmeli sme jej tak hovoriť. Je pekná, ako blondavé roztlieskavačky bývajú – nie práve môj typ –, ale človek ju musí mať rád, pretože je ku všetkým milá a vždy ochotná pomôcť. Navyše má talent na liečebnú mágiu, takže sa hodí mať ju so sebou pre prípad, že by sa niečo pokašľalo, čo sa nám so Sadie stáva asi tak v deväťdesiatich deviatich prípadoch zo sto.

V ten večer mala na hlave čiernu šatku. Na pleci jej visel čarodejnicky vak označený symbolom levej bohyne Sachmet.

Práve hovorila Waltovi: „Niečo vymyslíme,“ keď sme so Sadie pristáli vedľa nich.

Walt sa zatváril rozpačito.

Bol... no, ako by som opísal Walta?

[Nie, vďaka, Sadie. Nebudem hovoriť, že je super. Počkej si, až dostaneš slovo.]

Walt má štrnásť rovnako ako ja, ale je taký vysoký, že vo futbalovom univerzitnom tíme by mohol robiť útočníka. Má na to aj postavu – štíhlu a svalnatú – a veľké nohy. Kožu má hnedú ako káva, o niečo tmavšiu než ja, a vlasy také vyholené, že vyzerajú len ako tieň na lebke. Do tej zimy si vzal len čierne tričko bez rukávov a športové šortky. Nebol to práve typický odev mágov, ale s Waltom sa radšej nikto nehádal. Dorazil ako náš prvý učeň – až zo Seattlu – a bol prirodzený sau – tvorca čarodejných príveskov. Nosil na krku kopy zlatých retiazok s vlastnoručne vyrobenými magickými amuletmi.

Skrátka, bol som presvedčený, že Sadie na Jas žiarli, lebo Walt sa jej páči. No nikdy by to nepriznala, pretože posledných pár mesiacov vzdychala nad iným chlapíkom, do ktorého sa buchla. Vlastne to bol boh.

[Áno, jasné, Sadie. Už s tým prestanem, ale nezaprieš to.]

Keď sme im vtrhli do rozhovoru, Walt okamžite pustil Jas ruky a cúvol. Sadie pozrela z jedného na druhého a snažila sa uhádnuť, o čo ide.

Walt si odkašľal. „Okno je pripravené.“
 „Paráda.“ Sadie sa pozrela na Jas. „Ako si to myslela, že niečo vymyslíte?“

Jas zalapala po dychu ako ryba na suchu.

Walt odpovedal za ňu: „Vieš predsa, Reova kniha. My na to prideme.“

„Áno!“ pridala sa Jas. „Reova kniha.“

Stavil by som sa, že klamú, ale bolo mi fuk, či spolu niečo majú. Na nejaké scény nám aj tak nezostával čas.

„Fajn,“ vyhrkol som, než Sadie stihla otvoriť ústa a dožadovať sa nejakého lepšieho vysvetlenia. „Tak sa pustíme do tej zábavy.“

Okno sa otvorilo ľahko. Nijaké čarovné výbuchy. Nijaké sirény. Vydýchol som si, vošiel do egyptského krídla a uvažoval, či sa nám to nakoniec predsa len nepodarí.

Egyptské artefakty vo mne vyvolali všelijaké spomienky. Až do minulého roka som väčšinu svojho života cestoval po svete s ocom, ktorý putoval z múzea do múzea a prednášal o starovekom Egypte. To bolo predtým, než som zistil, že je mág – než oslobodil celú bandu bohov a než sa nám skomplikoval život.

Teraz už som sa nedokázal pozrieť na nijaké egyptské dielo bez toho, aby som s ním necítil osobné spojenie. Striaslo ma, lebo sme práve minuli sochu Hora – boha so sokoľou hlavou, ktorý vlani na Vianoce býval v mojom tele. Prešli sme okolo sarkofágu a ja som si spomenul, ako diabolský boh Sutech v Britskom múzeu uväznil nášho oca do zlatej rakvy. Všade boli obrázky Usira, boha mŕtvych s modrou kožou, a ja som myslel na to, ako sa oco obetoval, aby sa mohol stať novým Usirovým hostiteľom. Práve teraz niekde v čarovnej ríši duata vládne podsvetiu. Nemôžem ani opísať, aké je čudné pomyslieť si pri pohľade na päťtisícročný obrázok modrého egyptského boha: „Áno, to je oco.“

Všetky tie artefakty vyzerali ako rodinné pamiatky: rovnaká palička, ako mala Sadie; obrázok serpopardov, ktoré nás raz napadli; stránka z Knihy mŕtvych s démonmi, ktorých sme osobne stretli. A potom vešebti – čarovné figuríny ožívajúce, keď ich

človek povolá. Pred pár mesiacmi som sa zaľúbil do dievčaťa menom Zia Rašídová, z ktorej sa takisto vykľul taký vešebt.

Prvýkrát sa zaľúbiť nie je nijaká zábava. No keď sa navyše ukáže, že dotyčná je z hlíny a pred očami sa ti rozsype na kúsky, potom sa dá fakt povedať, že z tvojej lásky zostali len trosky.

Prechádzali sme prvou sálou pod veľkým egyptským zverokruhom na strope. Počul som, ako vo veľkej sále napravo od chodby prebieha oslava. Hudba a smiech sa rozliehali po celej budove.

V druhej egyptskej sále sme sa zastavili pred kamenným vlysom veľkým ako brána do garáže. Do kameňa bol vytesaný obrázok netvora ušliapavajúceho ľudí.

„Nie je to gryf?“ spýtala sa Jas.

Prikývol som. „Áno, egyptská verzia.“

To zviera malo levie telo a hlavu sokola, ale jeho krídla nevyzerali ako na bežných obrázkoch gryfov. Namiesto vtáčích krídel sa oblude ťahalo cez chrbát čosi dlhé, vodorovné a ježaté ako dve obrátené oceľové kefy. Ak s nimi vôbec dokázala lietať, museli sa pohybovať asi ako motýľie krídla. Ten vlys bol kedysi farebný. Na chrbte netvora som rozoznal červené a zlaté škvrny, ale aj bez farby vyzeral gryf tajomne živo. Jeho prenikavé oči akoby ma sledovali.

„Gryfovia boli ochrancovia,“ spomenul som si na niečo, čo mi kedysi povedal oco. „Strážili poklady a podobne.“

„Super,“ zamrmlala Sadie. „Takže myslíš, že napádali... hm, napríklad zlodejov, keď sa vlámali do múzea a kradli tam?“

„Je to len vlys,“ utešoval som ju. No pochybujem, že sa niekomu uľavilo. Celá egyptská mágia sa točila okolo premieňania slov a obrazov na skutočnosť.

„Tam!“ ukázal Walt cez sálu. „To je ono. Alebo nie?“

Širokým oblúkom sme obišli gryfa a dorazili k soche uprostred miestnosti.

Ten boh sa týčil do výšky takmer dva a pol metra. Bol vytesaný z čierneho kameňa a oblečený typicky egyptsky: holá hrud', suknička a sandále. Mal tvár barana, rohy, ktoré sa mu počas stáročí trochu poolamovali, a korunu v tvare lietajúceho taniera – slnečný

disk lemovaný hadmi. Pred ním stála oveľa menšia postava človeka. Boh mu držal ruky nad hlavou, akoby mu žehnal.

Sadie zažmurkala na hieroglyfický nápis. Odkedy hostila bohyňu kúzel Eset, mala zvláštne nadanie čítať hieroglyfy.

„CHNM,“ prečítala. „To by sa vyslovilo Chnum, myslím.“

„Áno,“ prikývol som. „Je to tá socha, ktorú potrebujeme. Hor mi povedal, že sa v nej skrýva tajomstvo, ako nájsť Reovu knihu.“

Hor, bohužiaľ, nebol veľmi konkrétny. Keď sme teraz tú sochu našli, vôbec som netušil, ako nám má pomôcť. Prezeral som si hieroglyfy a dúfal, že na niečo narazím.

„Kto je ten krpec pred ním?“ spýtal sa Walt. „Nejaké decko?“

Jas luskla prstami. „Nie, už si spomínam! Chnum vyrábala ľudí na hrnčiarskom kruhu. Podľa mňa tu robí práve to – vyrába z hliny človeka.“

Pozrela sa na mňa, aby som to potvrdil. Úprimne povedané, zabudol som na to. So Sadie sme mali byť učiteľmi, ale Jas si často pamätala viac než ja.

„Áno, správne,“ prikývol som. „Človek z hliny. Presne tak.“

Sadie zazrela na Chnumovu baraniu hlavu. „Vyzerá trochu ako los z toho starého kresleného seriálu Happy Tree Friends.“

„Losí boh to nie je,“ povedal som.

„Ak pátrame po Reovej knihe,“ premýšľala nahlas, „a Re je boh slnka, prečo si tu prezeráme losa?“

Už som niekedy spomínal, že Sadie vie byť pekne otravná?

„Chnum je jedna stránka boha slnka,“ vysvetľoval som. „Re má tri rozdielne osobnosti. Ráno je to skarabeus Cheprer, cez deň Re a večer, keď odchádza do podsvetia, boh s baraňou hlavou Chnum.“

„To je domotané,“ vzdychla si Jas.

„Ani nie,“ odvrkla jej Sadie. „Aj Carter má rozličné podoby: ráno zombi, poobede leňoch a večer...“

„Sadie,“ skočil som jej do reči, „zavri zobák.“

Walt sa poškriabal na brade. „Podľa mňa má Sadie pravdu. Bude to los.“

„Vďaka,“ naparovala sa Sadie.

Walt sa na ňu rozpačito usmial, ale stále sa tváril zamyslene, akoby ho niečo trápilo. Všimol som si, že Jas ho ustarostene sleduje, a zamyslel som sa, o čom asi spolu predtým hovorili.

„Prestaňte už s tým losom,“ zavrčal som. „Musíme tú sochu dostať do domu. Má v sebe nejaký návod...“

„No ako ho nájdeme?“ zaujímalo Walta. „A stále si nám nevyvetlil, prečo tak veľmi potrebujeme tú Reovu knihu.“

Zaváhal som. Plno vecí sme našim učňom ešte neprezradili, dokonca ani Waltovi a Jas – napríklad, že o päť dní môže nastať koniec sveta. Také veci totiž dokážu človeka odviešť od tréningu mágie.

„Vysvetlím vám to, až sa vrátíme,“ sľúbil som im. „Teraz musíme vymyslieť, ako s tou sochou pohnúť.“

Jas sa zamračila. „Do vaku sa mi asi nezmestí.“

„Čo sa bojíte?!“ zahriakla nás Sadie. „Počúvajte: začarujeme tú sochu levitačným kúzlom. Nejako tých ľudí zabavíme, aby zmizli zo sály...“

„Počkaj.“ Walt sa naklonil a prezrel si menšiu figúrku. Ten chlapík sa usmieval, akoby ho hrozne bavilo, že je vymodelovaný z hliny. „Má amulet. Skarabea.“

„To je bežný symbol,“ odbil som ho.

„Jasné...“ Walt si prešiel rukou po vlastnej zbierke amuletov. „No skarabeus symbolizuje Reovo znovuzrodenie, nie? A tá socha ukazuje, ako Re tvorí nový život. Možnože ju celú ani nepotrebuje. Možno je návod...“

„Páni!“ Sadie vytiahla paličku. „Paráda!“

Chystal som sa vyhrknuť: „Sadie, nie!“ No, samozrejme, nepomohlo by mi to. Sadie ma nikdy nepočúvne.

Zaklopala na amulet. Chnumovi sa rozžiarili ruky. Hlava menšej sochy sa rozdelila na štyri časti ako vrch raketového sila a z krku jej vyšiel zažltnutý zvitok papyrusu.

„Voilà,“ pyšne vydýchla Sadie.

Zasunula si paličku do vaku a schmatla zvitok, práve keď som skríkol: „Môže to byť pasca!“

Ako som povedal, nikdy ma nepočúvne.

Len čo vyšklbla zvitok zo sochy, celá miestnosť zadunela. V sklenených vitrínach sa objavili trhliny.

Sadie zhĺkla a zvitok v ruke jej vzbĺkol. Nezdalo sa, že tie plamene ničia papyrus ani že to Sadie bolí. No keď sa ich pokúsila striasť, preskočil prízračný biely oheň na najbližšiu vitrínu a hnal sa po miestnosti ako po benzínovej stope. Dostal sa k oknám, na skle zahoreli biele hieroglyfy a predpokladám, že tam spustili tonu ochranných kúziel a kliatob. Potom plamene zachvátili veľký vlys pri vchode do sály. Kamenná doska sa divoko otriasla. Rezby na druhej strane som nevidel, ale začul som chrapľavý výkrik – znel ako škrekot poriadne veľkého a poriadne našťvaného papagája.

Walt vytiahol palicu. Sadie mávala horiacim zvitkom, akoby sa jej prilepil k ruke. „Dajte zo mňa preč tú vec! Za toto vôbec nemôžem!“

„Ehm...“ Jas vytiahla paličku. „Čo to bolo za zvuk?“

Zamrazilo ma.

„Podľa mňa Sadie práve zistila, ako rozptýlime tých svadobčanov,“ vydýchol som.

C
A
R
T
E
R

2. Skrotíme trojtonového kolibríka

Pred pár mesiacmi by to bolo iné. Sadie by stačilo povedať jediné slovo a vyvolala by priam vojnový výbuch. Ja by som sa obalil čarovným bojovým stelesnením boha a takmer nič by ma nedokázalo poraziť.

Lenže vtedy sme boli celkom spojení s bohmi – ja s Horom a Sadie s Eset. Potom sme sa tej sily vzdali, pretože bola skrátka príliš nebezpečná. Kým sa nenaučíme lepšie ovládať svoje schopnosti, mohli by sme sa zo spojenia s egyptskými bohmi zblázniť alebo doslova vyhoriieť.

Takže nám zostávala len naša obmedzená mágia, čo nám sťažovalo vykonať niečo dôležité – ako napríklad prežiť, keď sa zobudí nejaká obluda a pokúsi sa nás zabiť.

Gryf sa ukázal v celej svojej kráse. Bol dvakrát väčší než normálny lev a červenozlatý kožuš mu pokrýval vápencový prach. Z jeho chvosta trčali ostré perá, ktoré vyzerali tvrdé a nabrúsené ako dýky. Jediným švihnutím rozdrvil kamennú dosku, z ktorej sa vynoril. Ježaté krídla sa mu na chrbte vztýčili. Keď sa pohol, rozochveli sa tak rýchlo, až sa rozmazali a rozhučali ako krídla najväčšieho a najdravšieho kolibríka na svete.

Gryf uprel hladné oči na Sadie. Ruku so zvitkom jej stále obaľovali biele plamene a zdalo sa, že to netvora provokuje. Počul som už

dosť sokolieho škriekania – párkrát som predsa bol sokolom osobne –, ale keď toto stvorenie otvorilo zobák, zavrešťalo tak, až sa roztriasli okná a vlasy mi od hrôzy vstali dupkom.

„Sadie,“ vyhrkol som, „pusť ten zvitok!“

„A ako asi? Prilepil sa mi na ruku!“ spustila. „A navyše horím! To som ti ešte nepovedala?“

Prízračný oheň teraz skákal po všetkých oknách a artefaktoch. Zvitok akoby uvoľnil zásoby egyptskej mágie v miestnosti a mne došlo, že je zle. Walt a Jas stáli ako obarení. Nemohol som im to vyčítať – toto bolo ich prvé stretnutie so skutočnou obludou.

Gryf spravil krok smerom k mojej sestre.

Stál som vedľa nej a rozhodol som sa vyskúšať jediný kúzelnícky trik, ktorý mi zostával. Siahol som do duata a vytiahol z riedkeho vzduchu svoj meč – egyptský chopeš so zlovestne ostrým a zakriveným ostrím.

Sadie vyzerala s tou rukou a horiacim zvitkom dosť hlúpo, ako nejaká rozohnená Socha slobody, ale voľnou rukou sa jej podarilo povolať si hlavnú obrannú zbraň – poldruhametrovú palicu s vyrezávanými hieroglyfmi.

Zajačala: „Nevie tu niekto, ako sa bojuje s gryfmi?“

„Vyhýbaj sa tomu ostrému,“ navrhol som jej.

„Tak to ti pekne ďakujem za radu.“

„Walt!“ zakričal som. „Skontroluj všetky okná. Skús, či sa nedajú otvoriť.“

„S... sú začarované.“

„Jasné. No ak sa pokúsime zmiznúť cez hlavnú sálu, gryf nás zožerie, ešte než sa tam dostaneme.“

„Skúsim tie okná.“

„Jas,“ obrátil som sa na Jasmine, „pomôž mu.“

„Tie znaky na oknách,“ zamrmlala Jas. „Už – už som ich niekde videla...“

„Švihaj!“ zreval som.

Gryf skočil a krídla mu zahučali ako reťazová píla. Sadie vyhodila palicu, tá sa vo vzduchu premenila na tigra a s vytiahnutými pazúrmí sa vrhla na netvora.

Lenže na toho to nespravilo nijaký dojem. Zrazil tigra, zaútočil ako blesk a otvoril zobák. Glg! Gryf prehltoľ, odgrgol si a tiger v ňom zmizol.

„To bola moja obľúbená palica!“ naštvála sa Sadie.

Gryf sa otočil ku mne.

Pevne som zovrel meč. Ostrie sa rozžiarilo. Zatúžil som mať zase v hlave Horov hlas, aby ma povzbudil. Keď má človek osobného boha vojny, hrá sa mu na hrdinu ľahšie.

„Walt!“ zakričal som. „Ako to ide s tým oknom?“

„Snažím sa,“ odsekol.

„Po... počkaj,“ nervózne vyhrkla Jas. „To sú symboly Sachmet. Počkaj, Walt!“

Potom sa zomlelo strašne veľa vecí naraz. Walt otvoril okno, prevalila sa cez neho vlna bieleho ohňa a zrazila ho na zem.

Jas sa k nemu rozbehla. Gryf o mňa okamžite stratil záujem. Ako každý dobrý predátor sa zameral na pohyblivý cieľ – na Jas – a vrhol sa na ňu.

Ja som zaútočil. Lenže namiesto toho, aby gryf zdrapil našich kamošov, prehnal sa priamo ponad Walta a Jas a narazil do okna. Jas odťahla Walta z cesty, zatiaľ čo gryf ako blázon mlátil a hrýzol biele plamene.

Snažil sa biť s tým ohňom. Chniapal do vzduchu. Otočil sa a zrazil vitrínu s vešebtmi. Chvostom rozdrvil na kusy jeden sarkofág.

Neviem, čo mi to napadlo, ale zajačal som naňho: „Prestaň!“

Gryf stuhol. Otočil sa ku mne a naštvane zakrákal. Stena bieleho ohňa sa prehnala okolo a zostala plápať v rohu miestnosti, takmer akoby zbierala sily. Potom som si všimol, že sa spájajú ďalšie ohne a tvoria sa z nich horiace postavy pripomínajúce ľudí. Jedna sa pozrela priamo na mňa a ja som zacítil nepochybnú auru zla.

„Carter, zabav ho.“ Sadie si tie ohnivé postavy zrejme nevšimla. Nespúšťajúc oči z gryfa, vytiahla z vrecka kus čarovného povrazu. „Keby som sa dostala dosť blízko...“

„Sadie, počkaj.“ Snažil som sa pochopiť, čo sa vlastne deje.

Walt ležal na chrbte a triasol sa. Oči mu bielo žiarili, akoby ten oheň vnikol do jeho vnútra. Jas nad ním kľáčala a drmolila liečivé kúzlo.

„Grrr!“ žalostne zakrákal gryf, akoby žiadal o povolenie pohnúť sa – akoby počúvol môj rozkaz, ale vôbec sa mu nepáčil.

Tie ohnivé postavy vyzerali čoraz jasnejšie a pevnejšie. Napočítal som ich sedem, pomaly sa im tvorili ruky a nohy.

Sedem postáv... Jas hovorila niečo o symboloch Sachmet. Obľiala ma hrôza, keď som si uvedomil, aká kliatba v skutočnosti chráni múzeum. Gryfa sme oslobodili len náhodou. Naozajstný problém spočíval v niečom inom.

Sadie hodila povraz.

„Počkaj!“ vyštekol som, ale neskoro. Čarovný povraz zasvištal vo vzduchu, vyrástlo z neho lano a zamierilo ku gryfovi.

Ten rozhorčene zakrákal a skočil po planúcich postavách. Rozprchli sa a rozpútala sa všeobecná ničivá naháňačka.

Gryf sa hnal po sále, kmitajúc krídlami. Vitríny sa otriasali. Siřeny smrteľníkov jačali. Kričal som na gryfa, aby s tým prestal, ale tentoraz zbytočne.

Kútikom oka som zachytil, že Jas sa zrútila, možno vysilená hohjivým kúzlom.

„Sadie,“ zakričal som, „pomôž jej!“

Sadie sa rozbehla k Jas. Ja som naháňal gryfa. Keď som v tom čiernom pyžame a so žiariacim mečom v ruke zakopával o rozbité exponáty a chrľil kliatby na obrovskú mačku kríženu s kolibríkom, musel som vyzerat ako úplný idiot.

Práve keď sa mi zdalo, že horšie to už ani nemôže byť, vynorilo sa spoza rohu pár svadobčanov, aby zistili, čo je to za rachot. Spadli im sánky. Jedna ženská v ruřových šatách zajačala.

Sedem bielych ohnivých tvorov sa prehnalo priamo cez svadobčanov a tí sa na mieste zrútili. Ohniváci pokračovali ďalej, zahľi za roh smerom k veľkej sále. Gryf sa rútil za nimi.

Obzrel som sa za Sadie, ktorá kľáčala nad Jas s Waltom. „Ako sú na tom?“

„Walt sa už preberá,“ oznámila mi, „ale Jas je mimo.“

„Až budete môcť, prídte za mnou. Myslím, že toho gryfa zvládnem.“

„Šibe ti, Carter? Sú zranení a ja mám na ruke horiaci zvitok. Okno je otvorené. Pomôž mi dostať Jas a Walta odtiaľto!“

Mala pravdu. Bola to možno naša jediná šanca, ako dostať kamošov von živých. Lenže už som vedel, čo sú zač tí siedmi ohniváci, a že ak sa za nimi nepustím, doplatí na to plno nevinných ľudí.

Zamrmlal som egyptskú nadávku a rozbehol som sa na svadobnú hostinu.

V hlavnej sále vládol chaos. Hostia tam pobehovali, jačali a vrážali do stolov. Nejaký chlapík v smokingu spadol do torty a metal sa v nej s plastovými figúrkami ženícha a nevesty nalepenými na zadku. Jeden hudobník sa pokúšal utiecť aj s bubnom narazeným na nohe.

Biele ohne už tak spevneli, že som rozoznal ich obrysy – niečo medzi psami a ľuďmi s dlhšími rukami a krivými nohami. Keď sa hnali po sále a vyhýbali sa stĺpom okolo tanečného parketu, žiarili ako prehriaty plyn. Jeden prešiel priamo cez družičku. Oči jej mliečne zbeleli, zviezla sa na zem, roztriasla sa a rozkašľala.

Aj ja by som sa bol najradšej schúlil do kľbka. Nepoznal som nijaké čary, ktorými by sa s tými vecami dalo bojovať, a ak sa ma niektorá dotkne...

Odzrazu sa zniesol dolu gryf a hneď za ním Sadin čarovný povraz, ktorý sa ho stále snažil spútať. Gryf chňapol po jednej ohnivej oblude, na jeden raz ju prehltol a letel ďalej. Z nozdier mu vyrazili chuchvalce dymu, ale nezдалo sa, že by mu zhltnutie toho ohňa nejako ublížilo.

„Hej!“ zakričal som.

Až neskôr mi došlo, akú som spravil chybu.

Gryf sa ku mne otočil a to ho spomalilo tak, že sa mu Sadin povraz stihol omotať okolo zadných nôh.

„Krááák!“ Gryf narazil do bufetového stola. Povraz sa pretiahol, omotával sa mu okolo tela a vysokorýchlostné krídla rozsekávali stôl, podlahu a taniere s chlebičkami ako šialená drvička odpadu.

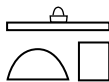
Svadobčania mizli zo sály. Väčšina zamierila k výťahom, ale desiatky ich ležali v bezvedomí na dlážke alebo sa triasli v záchvate s bielo žiariacimi očami. Ďalší hostia uviazli pod kopami trosiek. Jačali sirény a tie biele ohne – už len šesť – stále neovládateľne vystrájali.

Rozbehol som sa ku gryfovi, ktorý sa váľal na zemi a márne sa snažil zahryznúť do povrazu. „Upokoj sa,“ zakričal som naňho, „nech ti môžem pomôcť, ty ťulpas!“

„Šííí!“ Gryfov chvost mi zasvišťal nad hlavou a takmer ma o ňu pripravil.

Poriadne som sa nadýchol. Bol som predovšetkým bojový mág. Kúzla s hieroglyfmi mi nikdy veľmi nešli, ale namieril som meč na obludu a predniesol: „Ha-tep.“

Vo vzduchu, priamo na špičke môjho meča, zahorel zelený hieroglyf – symbol pre „upokoj sa“:

Gryf sa prestal metať. Vírenie krídel sa spomalilo. V sieni stále vládol zmätok, ale ja som sa snažil zachovať pokoj a pomaly som sa vybral ku gryfovi.

„Spoznávaš ma?“ Vystrel som ruku a nad dlaňou mi zahorel ďalší symbol – ten viem privolať vždy – Horovo oko:

„Si posvätné Horovo zviera, nie? Preto ma počúvaš.“

Gryf zaškúľil na znak boha vojny. Našuchoril si perie na krku a nespokojne zaškriekal, zmietajúc sa pod povrazom, ktorý sa mu pomaly omotával okolo tela.

„Áno, ja viem,“ chlácholil som ho. „Moja sestrička je trdlo. Len počkaj. Rozviažem ťa.“

Sadie niekde za mnou zajačala: „Carter!“

Otočil som sa a zbadal, že sa ku mne tacká spolu s Waltom a medzi sebou vlečú Jas. Sadie s tým planúcim zvitkom v ruke stále vyzerala ako Socha slobody. Walt sa ako-tak držal na nohách a oči mu už nežiarili, ale Jas padala dopredu, akoby jej zrôsolovateli všetky kosti v tele. Vyhli sa ohnivému prízraku aj niekoľkým šialeným svadobčanom a nejakým zázrakom sa im podarilo prejsť cez sálu.

Walt civel na gryfa. „Ako si ho upokojil?“

„Gryfovia slúžia Horovi,“ vysvetlil som mu. „V bitkách ťahali jeho voz. Asi vycítil, že som s Horom spojený.“

Gryf netrpezlivo zakrákal, švihol chvostom a zrazil kamenný stĺp.

„Mne sa veľmi pokojný nezdá,“ prehodila Sadie. Pozrela na sklenenú kupolu o dvanásť metrov vyššie, odkiaľ na nás divoko mávala drobná Chufuova postavička. „Musíme Jas okamžite dostať preč,“ vyhlásila.

„Mne nič nie je,“ zašepkala Jas.

„Ale je,“ oponoval jej Walt. „Carter, ona zo mňa toho ducha vytiahla, ale takmer ju to zabilo. Je to nejaký démon choroby...“

„Bau,“ doplnil som. „Diabolský duch. Tí siedmi sa volajú...“

„... Sachmetine šípy,“ vydýchla Jas a potvrdila moje najhoršie obavy. „Sú to duchovia pohromy zrodení z bohyně. Musím ich zastaviť.“

„Musíš odpočívať,“ okríkla ju Sadie.

„Presne tak,“ pridal som sa k nej. „Sadie, daj tomu gryfovi dole povraz a...“

„Nemáme čas,“ naliehala na nás Jas. Bauovia sa zväčšovali a boli čoraz jasnejší. Pri ich prechode cez sálu klesali k zemi ďalší svadobčania.

„Ak bauov nezastavím, zomrú,“ varovala nás Jas. „Dokážem usmerniť Sachmetinu moc a zahnať ich naspäť do duata. Som na to trébovaná.“

Zaváhal som. Také veľké kúzlo Jas nikdy neskúšala. A uzdravenie Walta ju vyčerpalo už dosť. Lenže na toto bola fakt cvičená.

Možno to vyzerá čudne, že liečitelia študujú cestu Sachmet, ale keďže to bola bohyňa ničenia, náказы a núdze, malo zmysel učiť sa ovládnuť jej sily – vrátane bauov.

Okrem toho som si nebol stopercentne istý, že ak gryfa oslobodím, dokážem ho aj skrotiť. Stále hrozilo, že sa naštve a zhltnie nás namiesto duchov.

Vonku čoraz hlasnejšie kvílili policajné sirény. Dochádzal nám čas.

„Nemáme na výber,“ trvala na svojom Jas.

Vytiahla paličku a potom – na Sadino veľké prekvapenie – po-bozkala Walta na líce. „Zvládneme to, Walt. Nevzdávaj sa.“

Jas vytiahla zo svojho čarodejníckeho vaku ešte niečo – voskovú figúrku – a vtisla ju mojej sestre do voľnej ruky. „Čoskoro to budeš potrebovať, Sadie. Škoda, že ti nemôžem pomôcť viac. Až príde čas, pochopíš, čo robiť.“

Myslím, že som ešte nevidel, aby Sadie stratila reč tak ako vtedy.

Jas sa rozbehla do prostriedku sály, dotkla sa paličkou zeme a namaľovala okolo seba ochranný kruh. Z vaku vytiahla malú sošku svojej patrónky, bohyne Sachmet, a podržala ju vo vzduchu.

Začala čosi drmoliť. Okolo nej sa rozžiarilo červené svetlo. Z kruhu vyrazili úponky energie a rozliezali sa po sále ako konáre stromu. Začali víriť, najprv pomaly, potom rýchlejšie, až magický prúd chytil bauov a donútil ich letieť rovnakým smerom. Ťahal ich do stredu. Duchovia v snahe ubrániť sa kúzlu divoko zavýjali. Jas sa ledva držala na nohách, ale ďalej odriekavala zaklínadlo, až sa jej tvár leskla od potu.

„Nemôžeme jej pomôcť?“ spýtal sa Walt.

„Grrr!“ zachrčal gryf, čo zrejme znamenalo: „Haló! Ja som tu!“

Sirény jačali tak nahlas, akoby boli už priamo pred budovou. Na chodbe pri výťahu niekto cez megafón vyzýval posledných svadobčanov, aby opustili budovu – akoby ich bolo treba presviedčať. Dorazili policajti. Ak nás chytia, bude sa nám to ťažko vysvetľovať.

„Sadie,“ spustil som, „priprav sa. Zložíš gryfovi povraz. Walt, máš ten amulet s loďou?“

„Amulet? Áno. Ale nie je tu voda.“

„Jednoducho zavolaj loď!“ Zalovil som vo vreckách a našiel svoj magický povraz. Vyslovil som zaklínadlo a odrazu som držal v ruke asi šesť metrové lano. Uprostred som spravil slučku, akoby to bola obrovská kravata, a opatrne som sa priblížil ku gryfovi.

„Šííí!“ spýtal sa.

Pristúpil som k nemu bližšie, premýšľajúc nad tým, ako rýchlo by ma tým zobákom prehryzol, keby chcel, a hodil som mu slučku na krk.

Potom sa niečo pokazilo. Čas sa spomalil. Tie červené vírivé pramene Jasinho kúzla sa začali lenivo krútiť, akoby sa vzduch zmenil na sirup. Krik a sirény sa zmenili na vzdialený hluk.

Nepodarí sa ti to, zasyčal nejaký hlas.

Otočil som sa a ocitol sa zoči-voči jednému bauovi.

Vznášal sa vo vzduchu kúsok odo mňa s takmer celkom ostrými planúciami bielymi obrysmi. Vyzeral, akoby sa smial, a ja by som bol prisahal, že som tú tvár už niekedy videl.

Chaos je príliš mocný, chlapče, povedalo mi to stvorenie. Svet sa točí mimo tvojej kontroly. Ukonči to svoje ťaženie!

„Čuš!“ zavrčal som, ale srdce mi divoko búšilo.

Nikdy ju nenájdeš, posmieval sa mi duch. Spí na mieste červeného piesku, ale ak budeš v tom svojom márnom ťažení pokračovať, umrie tam.

Cítil som sa, akoby mi po chrbte liezla tarantula. Ten duch hovoril o Zii Rašídovej – skutočnej Zii, po ktorej som pátral už od Vianoc.

„Nie!“ zahučal som. „Klameš.“

Ale choď, chlapče. Už sme sa stretli.

„Drž zobák!“ Povolal som Horovo oko a duch zasyčal. Čas sa zase zrýchlil. Červené úponky Jasinho kúzla sa omotali okolo jačieho baua a stiahli ho do víru.

Nikto si zrejme nevšimol, čo sa práve stalo.

Sadie všetkých bránila, oháňala sa po bauoch blčiacim zvitkom, kedykoľvek sa priblížili. Walt položil svoj amulet lode na zem a predniesol rozkaz. Trvalo to sotva pár sekúnd a amulet podobne ako hračky, ktoré napučia vo vode, narástol do podoby egyptskej trstinovej lode, tróniacej na troskách bufetového stola.

Trasúcimi sa rukami som vzal oba konce gryfovej povrazovej kravaty, jeden som priviazal k prove lode a druhý ku korme.

„Carter, pozri!“ zakričala na mňa Sadie.

Otočil som sa práve včas, aby som zbadal záblesk oslepujúceho červeného svetla. Celý vír sa zrútil sám do seba a vtiahol všetkých šesť bauov do kruhu, ktorý stvorila Jas. Svetlo pohaslo. Jas omdlela a jej palička a soška Sachmet sa jej v rukách premenili na prach.

Rozbehli sme sa k nej. Oblečenie jej tlelo. Nevedel som, či dýcha.

„Odneste ju do lode,“ zavelil som. „Musíme odtiaľto vypadnúť.“

Z výšky nad nami som začul slabé zavrčanie. Chufu otvoril kupolu. Naliehavo gestikuloval a oblohu nad ním križovali svetlomety. Múzeum zrejme obkľúčili pohotovostné vozidlá.

Po celej sále sa začínali svadobčania preberať z bezvedomia. Jas ich zachránila, ale za akú cenu? Odniesli sme ju k lodi a vystúpili na palubu.

„Pevne sa držte,“ varoval som ich. „Nie je to veľmi vyvážené. Ak sa to prevráti...“

„Hej!“ ozval sa za nami hlboký mužský hlas. „Čo to tam... hej! Počkajte!“

„Sadie, povraz, rýchlo!“ zahučal som.

Luskla prstami a povraz, ktorým bol omotaný gryf, sa rozplynul.

„Ideme!“ zakričal som. „Hore!“

„Šíí!“ Gryf roztúroval krídla do vysokých otáčok. Zdvihli sme sa do vzduchu, loď sa bláznivo zaknísala a zamierila priamo k otvorenej kupole. Gryf si našu váhu ani nevšimol. Loď stúpala tak rýchlo, že Chufu musel poriadne vyskočiť, aby sa dostal na palubu. Stiahol som ho do lode a krčovitó sme sa chytili, aby sme sa neprevrhli.

„Agh!“ frflal pavián.

„Áno,“ prikývol som. „Vraj jednoduchá akcia.“

Na druhej strane, tak to v rodine Kanovcov chodí. Toto bol najľahší deň z tých, ktoré nás čakali.

Náš gryf nejako vedel, kadiaľ sa má vybrať. Víťazne zaškriekal

a rozletel sa do chladnej daždivej noci. Kým sme mierili k domovu, Sadin zvitok horel čoraz jasnejšie. Keď som sa pozrel dole, na všetkých brooklynských strechách pod nami svietili prízračné biele ohne.

Začínal som uvažovať, čo sme to vlastne ukradli – či je to vôbec tá správna vec, alebo sa tým všetko len zhorší. V každom prípade som mal pocit, že sme pokúšali šťastie až príliš.

3. Zmrzlinár plánuje našu smrť

S
A
D
I
E

Zvláštne, ako ľahko človek zabudne, že mu horí ruka.

Aha, pardon. Tu Sadie. Hádám si si nemyslel, že nechám svojho bračeka tárať donekonečna! Také strašné prekliatie si nezaslúži nikto.

Len čo sme dorazili naspäť do brooklynského domu, všetci sa nahrnuli ku mne, pretože som mala ruku prilepenú k horiacemu zvitku.

„Mne nič nie je!“ tvrdila som. „Postarajte sa o Jas!“

Úprimne povedané, občas mi štipka pozornosti neprekáža, ale teraz nešlo o mňa. Pristáli sme na streche domu, ktorý sám osebe vyzerá čudne – ako päťposchodová kocka z vápenca a ocele, niečo ako kríženec medzi egyptským chrámom a umeleckým múzeom, usadený navrchu opusteného skladu na brooklynskom nábreží. Nehovoriac o tom, že to sídlo magicky bliká a pre normálnych smrteľníkov je neviditeľné.

Celý Brooklyn pod nami bol v plameňoch. Keď sme leteli z múzea, zostávala po tom mojom otravnom čarovnom zvitku široká stopa prízračných plameňov. V skutočnosti nič nevzbĺklo a tie plamene nepálili, ale aj tak sme vyvolali dosť slušnú paniku. Sirény kvílili, ľudia sa tlačili na uliciach a civeli na horiace strechy. Okolo krúžili helikoptéry s reflektormi.

A akoby to nestačilo, braček sa naľahoval s gryfom – pokúšal sa mu odviazať rybársku loď z krku a bránil tej oblude zožrať našich učňov.

No a k tomu všetkému Jas – naša hlavná starosť. Zistili sme, že stále dýcha, ale zdalo sa, že upadla do nejakej kómy. Keď sme jej otvorili oči, bielo žiarili – a to nebýva dobré znamenie.

Počas cesty loďou na nej Chufu skúšal svoju vychýrenú paviániu mágiu – tľapkal ju po čele, vydával rozličné nechutné zvuky a snažil sa jej napchať do úst cukrík. Určite si myslel, že jej pomáha, ale jej stav sa ani trochu nezlepšil.

Teraz sa jej ujal Walt. Opatrne ju zdvihol a položil na nosidlá, prikryl ju dekami a hladkal ju po vlasoch, zatiaľ čo sa k nám zbíhali naši ďalší učni. Neprekážalo mi to. Vôbec mi to neprekážalo.

Ani trochu ma nezaujímalo, aký je v mesačnom svetle pekný, aké má v tom tričku bez rukávov svalnaté ruky, ako sa dnes s Jas držal za ruky ani...

Pardon. Nejakto som sa dala uniesť myšlienkami.

Zvalila som sa v zadnej časti strechy a pripadala som si úplne vyštavená. Pravá ruka ma od toho dlhého držania papyrusu celá svrbela. Čarovné plamene ma štekli na prstoch.

Zašmátrala som v ľavom vrecku a vytiahla voskovú figúrku, ktorú mi dala Jas. Bola to jedna z jej liečivých sošiek, používala ich na vyhánanie chorôb a kliatob. Voskové figúrky väčšinou nepripomínajú nikoho konkrétneho, ale na tejto si Jas dala záležať. Očividne mala slúžiť na liečenie jednej jedinej osoby, čo znamenalo, že má viac sily a mala by sa odložiť na príležitosť, keď dotýčnému pôjde o život. Spoznala som kučeravé vlasy, tvár, meč v rukách tej figúrky. Jas jej dokonca hieroglyfmi napísala na prsia meno: Carter.

„Čoskoro to budeš potrebovať,“ povedala mi.

Pokiaľ som vedela, Jas nebola veštkyňa. Nevedela predpovedať budúcnosť. Tak čo tým myslela? Ako mám vedieť, kedy figúrku použiť? Cívela som na miniatúrneho Cartera a mala som hrozný pocit, že bračekov život doslova držím v rukách.

„Si v poriadku?“ ozval sa ženský hlas.

Rýchlo som figúrku schovala.

Stála nado mnou moja stará kamarátka Bastet. Nepatrne sa usmievala, žlté oči sa jej leskli, čo mohlo znamenať, že si o niečo robí starosti, ale aj to, že sa na niečom dobre baví. Pri mačacej bohyni sa to ťažko rozlišuje. Čierne vlasy si stiahla dozadu do vrkoča. Mala na sebe svoju obvyklú kombinézu s leopardím vzorom, akoby sa chystala predviesť salto vzad. A to by určite aj dokázala. Ako vravím, pri mačkách človek nikdy nevie.

„Áno,“ zaklamala som. „Len...“ Bezmocne som mávla horiacou rukou.

„Hm.“ Zdalo sa, že Bastet ten zvitok znervózňuje. „Uvidíme, čo s tým môžem urobiť.“

Kľakla si ku mne a začala odriekavať zaklínadlo.

Napadlo mi, aké je čudné, že sa ma tu snaží začarovať moja bývalá mačka. Bastet sa roky tvárila ako môj maznáčik Mafin. Vôbec som netušila, že na mojom vankúši sa v noci povaluje bohyňa. Bastet sa premenila, až keď náš oco oslobodil v Britskom múzeu celú partiu bohov.

Povedala nám, že na mňa dozerala šesť rokov, odvtedy, čo ju naši pustili z cely v duate. Mala v nej naveky bojovať s hadom chaosu Apopom. Je to na dlhé rozprávanie, ale mama predvídala, že Apop nakoniec z väzenia utečie, čo bude znamenať súdny deň. Keby s ním Bastet ďalej bojovala sama, zničilo by ju to. A mama si myslela, že ak Bastet oslobodí, mohla by mačacia bohyňa zohrať dôležitú úlohu v nadchádzajúcej bitke s chaosom. A tak ju naši pustili z cely, skôr než ju stihol Apop premôcť. Mama pri tom otváraní a zatváraní Apopovho väzenia zomrela. A Bastet sa našim, samozrejme, cítila byť zaviazaná. Stala sa mojou ochrankyňou.

A tak mne a Carterovi robila opatrovateľku, spoločníčku na cestách a niekedy aj osobnú kuchárku (pozor: keby ti niekedy ponúkala ako špecialitu dňa Friskies, bráň sa).

Lenže kocúr Mafin mi chýbal aj tak. Občas som mala čo robiť, aby som sa udržala, nepoškrabkala Bastet za ušami a nehodila jej nejakú chrumkavú mačaciu pochúťku. No bola som rada, že už nechce spať na mojom vankúši. To k šťastiu fakt nepotrebujem.

Bastet dodrmolila a plamene zaprskali a zhasli. Zovretie povolilo. Papyrus mi spadol na kolená.

„Chvalabohu,“ vydýchla som.

„Hádam chvála bohyni,“ opravila ma. „Rado sa stalo. Nemôžeme dopustiť, aby Reove sily rozsvietili celé mesto, nie?“

Rozhliadla som sa. Ohne zmizli. Nočná silueta Brooklynu vyzerala zase ako predtým, až na majáky a davy jačiacich smrteľníkov na uliciach. Keď o tom teraz premýšľam, vlastne to vyzeralo normálne aj tak.

„Reove sily?“ začudovala som sa. „Ja som si myslela, že ten zvitek nás len dovedie k Reovej knihe... A pritom to je naozaj ona?“

Bastet sa zježil vrkoč ako vždy, keď znervózne. Časom mi došlo, že si tie vlasy splota, aby nevyzerala ako morská hviezdička zakaždým, keď sa niečoho zľakne.

„Ten zvitek je... časť knihy,“ vysvetlila. „Ja som ťa varovala. Reova moc sa dá ovládnuť len ťažko. A pri vašej tvrdohlavosti, keď ho chcete stoj čo stoj prebudiť, nabudúce možno spustíte ohne, ktoré také neškodné nebudú.“

„Veď je to tvoj faraón!“ nechápala som. „Ty ho prebudiť nechceš?“

Sklopila oči. Trklo mi, čo za hlúposti to trepem. Re bol Bastetin pán a vládca. Kedysi dávno si ju síce vybral za svoju bojovníčku, ale takisto ju poslal do väzenia, aby tam naveky zamestnávala jeho hlavného nepriateľa Apopa a boh slnka mohol s čistým svedomím odísť na odpočinok. Podľa mňa sa k nej zachoval dosť sebecky.

Vďaka mojim rodičom sa Bastet dostala z väzenia, ale zároveň to znamenalo, že utiekla z boja s Apopom. Nečudo, že by sa cítila nesvoja, keby mala zase stretnúť svojho bývalého pána.

„Najlepšie bude, keď sa porozprávame ráno,“ vyhlásila Bastet. „Potrebuješ si odpočinúť a ten zvitek by sa mal otvárať len za denného svetla, keď sa dá Reova moc ľahšie ovládnuť.“

Hľadela som si na kolená. Z papyrusu sa ešte dymilo. „Ľahšie ovládnuť... akože ma zase nezapáli?“

„Teraz ho pokojne môžeš chytiť,“ ubezpečila ma Bastet. „Pár tisícročí trčal v tme, preto je dosť citlivý a reaguje na každú energiu –

magickú, elektrickú aj emocionálnu. Ja som mu, hm, tú citlivosť trochu znížila, takže už nevbĺkne.“

Vzala som zvitok. Bastet mala našťastie pravdu. Neprilepil sa mi k ruke ani nepodpálil polovicu mesta.

Bastet mi pomohla vstať. „Chod' sa vyspať. Poviem Carterovi, že si v poriadku. Okrem toho...“ Konečne sa pousmiala, „... zajtra ťa čaká veľký deň.“

No áno, pomyslela som si nešťastne. Spomenie si na to jediný človek, a ten človek je moja mačka.

Poobzerala som sa po bračekovi, ktorý sa stále snažil ovládnuť gryfa. Tá potvora držala v zobáku jeho šnúrky od topánok a zdalo sa, že ich nemieni pustiť.

Väčšina z našich dvadsiaticich učňov sa zhromaždila okolo Jas a snažila sa ju zobudiť. Walt sa od nej nepohol ani na krok. Vrhol na mňa nešťastný pohľad a potom sa zase sústredil na Jas.

„Asi máš pravdu,“ zahundrala som. „Tu ma už nikto nepotrebuje.“

Moja izba bola príjemným útočiskom. Posledných šesť rokov som bývala v podkroví s babkou a dedkom v Londýne, a aj keď mi chýbal môj starý život, kamošky Liz a Emma a takmer všetko z Anglicka, musím uznať, že moje kráľovstvo v Brooklyne bolo oveľa parádnejšie.

Malo súkromný balkón nad East River. K tomu obrovskú prepychovú posteľ, vlastnú kúpeľňu a šatník a v ňom stále nové oblečenie, ktoré sa podľa potreby čarovne objavovalo a pralo. Mala som tam dokonca zabudovanú chladničku so svojimi obľúbenými limonádami Ribena až z Británie a s ľadovou čokoládou (no, človek sa občas musí niečím odmeniť). Zvuková aparatúra bola absolútne špičková a steny čarovne zvukotesné, takže som si mohla púšťať hudbu, ako nahlas som chcela, a nestarať sa o suchárskeho bračka vedľa. Na bielizníku stála jedna z pár vecí, ktoré som si sem vzala zo svojej izby v Londýne: otlčený magneták, ktorý mi kedysi dávno dali dedko s babkou. Jasné, bol hrozne nemoderný, ale nechala som si ho z nostalgie. Vlastne práve na ňom sme s Carterom nahráli naše rozprávanie o červenej pyramíde.

Postavila som iPod do stojana a prešla zoznam skladieb. Vybrala som si starý mix nazvaný *Smutné*, ktorý presne zodpovedal mojej nálade.

Začalo hrať *Nineteen* od Adele. Bože, ten album som nepočula snáď od...

Úplne nečakane sa mi začalo chcieť plakať. Toto som počúvala na Štedrý deň, keď ma oco s Carterom vzali na exkurziu do Britského múzea – v ten večer sa nám navždy zmenil život.

Adele spievala, akoby jej trhali srdce z tela. O chalanovi, ktorý sa jej páčil, o tom, čo má robiť, aby o ňu stál. O tom by som mohla rozprávať. No vlni na Vianoce som pri tej pesničke myslela na svoju rodinu: na mamu, ktorá zomrela, keď som bola úplne malá, na oca a na Cartera, ktorí spolu cestovali po svete, nechali ma v Londýne s babkou a dedkom a nestáli o mňa.

Jasné, ja viem, bolo to trošku inak. Predchádzala tomu príšerná bitka o opatrovníctvo vrátane právnikov a útoku špachtľou. Oco nás chcel s Carterom rozdeliť, aby sme v sebe navzájom neposilňovali mágiu, než tú silu dokážeme ovládnuť. A viem aj, že odvtedy sme si všetci bližší. Oco sa mi trochu vrátil do života, aj keď je teraz bohom podsvetia. A mama... no, stretla som sa s jej duchom a to podľa mňa už niečo znamená.

Napriek tomu vo mne tá hudba zasa prebudila bolesť a zlosť, ktoré som cítila na Vianoce. Asi som sa toho ešte nezbavila tak, ako som si myslela.

Prst sa mi zastavil nad ikonou pretáčania dopredu, ale rozhodla som sa, že to nechám hrať. Hodila som na bielizník svoje veci – zvitok papyrusu, miniatúrneho voskového Cartera, čarodejnícky vak a paličku. Načiahla som sa po palicu a až vtedy som si uvedomila, že už ju nemám. Zožral mi ju gryf.

„Hlúpy vtáčí mozog!“ zanaďavala som.

Začala som sa prezliekať do pyžama. Dvere skrine som si z vnútornej strany polepila fotkami, väčšinou kamošiek a mňa z minulého školského roka. Bol tam obrázok Liz, Emmy a mňa, ako sa šklábime vo fotokabínke na Piccadilly. Vyzerali sme strašne detsky a smiešne.

Nechcelo sa mi veriť, že ich zajtra možno opäť po toľkých mesiacoch uvidím. Babka s dedkom ma pozvali na návštevu a ja som si naplánovala, že s babami vyrazíme do mesta – aspoň som si to tak predstavovala, než Carter vypustil tú svoju bombu „päť dní na záchranu sveta“. Ktovie, čo bude teraz?

Na dverách som mala len dve fotky, na ktorých neboli Liz a Emma. Jedna zachytávala mňa s Carterom a so strýkom Amosom v deň, keď Amos odišiel do Egypta, aby... no, ako sa tomu hovorí, keď sa niekto ide uzdravovať z posadnutosti diabolským bohom? Dovolenka to asi nebude.

Posledný obrázok bola kresba Anupa. Možno ho poznáš: chlapík so šakalou hlavou, boh pohrebov, smrti a tak podobne. V egyptskom umení je ho všade plno – vedie duše zomrelých do Siene súdov, kľučí pri kozmických váhach, vyvažuje srdce a pierko pravdy.

Prečo som tam mala ten obrázok?

[Dobre, Carter, tak to priznám, ale len aby som ti zatvorila zobák.]

Trochu som sa do Anupa buchla. Ja viem, znie to hlúpo: moderná baba sa zblázni do chlapíka so psou hlavou starého päťtisíc rokov. Lenže toto ja nevidím, keď sa na ten obrázok pozriem. Pamätám si Anupa, ako sa mi zjavil v New Orleanse, keď sme sa stretli osobne: asi tak šestnásťročný chalan v čiernej koži a džínsoch, so strapatými tmavými vlasmi a krásnymi očami farby horkej čokolády. Nijaký chlapík so psou hlavou, kdeže.

No aj tak je to absurdné, viem. Nemali sme vôbec nič spoločné. Od toho dobrodružstva s červenou pyramídou som o ňom nepočula a ani sa tomu nečudujem. Aj keď to vyzeralo, že ho zaujímam, a možno aj niečo naznačil... No nie, to sa mi určite len zdalo.

Odkedy k nám pred siedmimi týždňami do brooklynského domu dorazil Walt Stone, myslela som si, že ma tá vec s Anupom prešla. Jasné, Walt je môj učeň a nemala by som o ňom snívať ako o svojom chalanovi, ale mala som dojem, že keď sme sa prvýkrát stretli, preskočila medzi nami iskra. No teraz sa zdalo, že Walt chce z toho vycúvať. Správal sa tajnostkársky, stále sa tváril akosi prevínilo a dohovárал sa s Jas.

Môj život bol nafigu.

Natiahla som si pyžamo a Adele stále spievala. Čo má všetky pesničky o tom, ako si ju chalani nevšímajú? Zrazu mi to začalo liezť na nervy.

Vypla som hudbu a skočila do postele.

Sotva som zaspala, všetko sa to nanešťastie ešte zhoršilo.

V brooklynskom dome sme spali pod ochranou rozmanitých kúzel, ktoré nás mali chrániť pred zákernými snami, všetečnými duchmi aj pred nutkaním, aby sa naše duše vydali na výlet. Mala som dokonca magický vankúš, aby moja duša – po egyptsky ba – zostala spojená s telom.

No nefungovalo to dokonale. Občas cítim, ako ma nejaká sila v sne ťahá a snaží sa na seba upozorniť. Alebo mi duša oznámi, že sa musí niekam vybrať, aby mi ukázala nejakú dôležitú scénu.

A presne toto sa mi stalo, hneď ako som zaspala. Predstav si to ako prichádzajúci hovor: mozog mi dá vybrať, či ho prijemem, alebo nie. Väčšinou je najlepšie odmietnuť, zvlášť keď sa hlási neznáme číslo.

No niekedy sú tie hovory dôležité. A na druhý deň som mala narodeniny. Pomyslela som si, že ma možno chcú z podsvetia kontaktovať mama a oco. Predstavila som si oca na tróne v Sieni súdov v podobe boha Usira s modrou kožou a mamu v priezračnej bielej róbe. Mohli by mať papierové klobúčiky a spievať: „Veľa šťastia, zdravia...“ a požieračka Amemait, ich miniatúrna obluda, by poskakovala a štekala do rytmu.

Alebo by to mohol byť Anup: „Čau, hm, tak mi napadlo, či by si si so mnou nevyšla niekam na pohreb.“

No... možné to bolo.

A tak som ten hovor prijala. Pustila som dušu tam, kam ma chcela odviesť, a moja ba sa vzniesla nad moje telo.

Ak si nikdy neskúšal cestovať ako ba, tak ti to ani neodporúčam – ak ťa neláka premena na prízračné kura, ktoré sa neovládateľne ženie prúdmi duata.

Ba býva pre ostatných neviditeľná, čo je fajn, keď naberie podobu

obrovského vtáka s tvojou normálnou hlavou. Kedysi som vedela premeniť svoju ba na niečo menej trápne, ale odkedy mi Eset zmizla z hlavy, už to nedokážem. Keď sa teraz vznesiem, trčím v tej bežnej slepačej podobe.

Dvere na balkón sa rozleteli. Čarovný vietor ma vytiahol do noci. Svetlá New Yorku sa rozmazali a stratili a ja som sa ocitla v známom priestore pod zemou: v Sieni vekov v hlavnom sídle Domu života pod Káhirou.

Tá miestnosť bola taká dlhá, že by sa tam dal bežať maratón. Cez jej stred sa ťahal modrý koberec, ktorý sa trblietal ako rieka. Medzi stĺpmi po oboch stranách sa mihotali závoje svetla – holografické obrazy z dlhej egyptskej histórie. Svetlo menilo farbu podľa rozličných epoch, od bielej žiary Veku bohov až po červené svetlo modernej doby.

Strecha bola ešte vyššie než v tanečnej sále v Brooklynskom múzeu, rozľahlý priestor osvetľovali žiariace energetické gule a poetujúce hieroglyfy. Vyzeralo to, akoby niekto v bezťažovom stave odpálil pár kíl detských lupienkov a všetky tie farebné sladké kúsky pozvoľna plávali vo vzduchu a zrážali sa.

Doletela som na koniec miestnosti nad podstavec s faraónovým trónom. Bolo to čestné miesto, od pádu Egypta prázdne, ale o stupienok nižšie sedel hlavný lektor, majster prvého nomu, vodca Domu života a môj najneoblúbenejší mág Michel Desjardins.

Nevidela som monsieura Nafúkanca od nášho útoku na červenú pyramídu a prekvapilo ma, ako veľmi zostarol. Hlavným lektorom sa stal ešte len pred pár mesiacmi, ale v masných čiernych vlasoch a rozoklanej briadke mu už bolo vidieť šediny. Unavene sa opieral o palicu, akoby ho kapučňa hlavného lektora z leopardej kože, ktorá mu padala na plecía, ťažila ako olovo.

Nemôžem povedať, že by som ho ľutovala. Nerozišli sme sa v dobrom. Viac-menej sme sa s ním spojili, aby sme porazili boha Sutecha, ale stále nás považoval za nebezpečných a škodlivých mágov. Varoval nás, že ak budeme ďalej študovať cestu bohov (čo sme robili), pri najbližšom stretnutí nás zničí. Takže sme nemali chuť pozývať ho na čaj.

Tvár mal strhanú, ale oči sa mu stále zlovestne leskli. Študoval krvavočervené obrazy v závoch svetla, akoby na niečo čakal.

„Est-il allé?“ spýtal sa a ja som so svojou školskou francúzštinou pochopila, že sa pýta buď: „Je preč?“, alebo možno aj: „Opravil si ostrov?“

No... asi skôr to prvé.

Chvíľu som sa bála, že to hovorí mne, ale potom sa spoza trónu ozval chrapľavý hlas: „Áno, pane.“

Do svetla vstúpil muž oblečený celý v bielom – mal biely oblek, bielu šatku, dokonca aj biele reflexné slnečné okuliare. Moja prvá myšlienka bola: „Preboha, diabolský zmrzlinár!“

Mal príjemný úsmev a buclatú tvár lemovanú kučeravými sivými vlasmi. Takmer by som si ho pomýlila s neškodným, dokonca priateľským človekom – ale potom si zložil okuliare.

Oči mal zničené.

Priznám sa, že som na oči dosť háklivá. Záznam operácie sietnice? Utečiem z izby. Desí ma aj predstava kontaktných šošoviek.

Ten muž v bielom vyzeral, akoby mu ktosi polial oči kyselinou a potom mu ich párkrát rozškriabali mačky. Viečka mal samá jazva, takže ich ani nemohol poriadne zavrieť. Jeho spálené obočie pretínali hlboké jazvy. Koža na jeho lícných kostiach vyzerala ako maska z červených škrabancov a samotné oči boli takou príšernou kombináciou krvavočervenej a mliečnobielej, až sa mi ani nechcelo veriť, že ten človek vôbec vidí.

Nadýchol sa a zasípel, až ma pichlo v hrudi. Na košeli sa mu zaleskol strieborný prívesok s amuletom v tvare hada.

„Pred chvíľou prešiel portálom, môj pane,“ zachrapčal ten muž. „Konečne zmizol.“

Jeho hlas bol rovnako strašný ako jeho oči. Ak ho niekto fakt polial kyselinou, musela sa mu dostať až do pľúc. A predsa sa usmieval – v tom svojom nažehlenom bielom obleku sa tváril pokojne a vyrovnané, akoby sa nemohol dočkať, kedy pôjde predávať zmrzlinu dobrým detičkám.

Priblížil sa k Desjardinsovi, ktorý stále zílal na svetelné steny. Zmrzlinár sledoval jeho pohľad. Spravila som to isté a uvedomila

si, na čo sa hlavný lektor pozerá. Pri poslednom stĺpe hneď vedľa trónu svetlo tmavlo – červenkastý odtieň modernej doby sa menil na temnofialovú farbu modrín. Pri svojej prvej návšteve v Sieni vekov som sa dozvedela, že tá miestnosť sa rokmi zväčšuje, a teraz som to naozaj videla. Podlaha a steny sa vlnili ako fatamorgána a pomaličky sa naťahovali, fialové svetlo sa rozširovalo.

„Ach,“ ozval sa zmrzlinár. „Už tomu začínam rozumieť.“

„Nový vek,“ zahundral Desjardins. „Temnejší vek. Farba svetla sa nezmenila tisíc rokov, Vladimír.“

Ten diabolský zmrzlinár sa volá Vladimír? No teda!

„To tí Kanovci, samozrejme,“ zavrčal Vladimír. „Mali ste toho starého zabiť, keď bol vo vašej moci.“

Pierka mojej ba sa zježili. Došlo mi, že hovorí o strýkovi Amosovi.

„Nie,“ pokrútil hlavou Desjardins. „Bol pod našou ochranou. Všetci, ktorí sa chcú uzdraviť, tu nájdú útočisko – aj Kane.“

Vladimír sa zhlboka nadýchol, pričom vydal zvuk ako upchatý vysávač. „No teraz, keď je preč, musíme, samozrejme, konať. Počuli ste správy z Brooklynu, môj pane. Tie decká našli prvý zvitok. Ak objavia aj ďalšie dva...“

„Ja viem, Vladimír.“

„Tam v Arizone Dom života ponížili. Namiesto toho, aby Sutecha zničili, uzavreli s ním prímerie. A teraz hľadajú Reovu Knihu. Ak mi dovolíte vybaviť to s nimi...“

Z hrotu Desjardinsovej palice vyrazil fialový oheň. „Kto je tu hlavný lektor?“ zadunel.

Radostný výraz na Vladimírovej tvári sa rozplynul. „Vy, môj pane.“

„A ja si to aj vybavím, až nadíde správny čas, ale väčšiu hrozbu teraz predstavuje Apop. Musíme sústrediť všetky sily na uväznenie hada. Ak existuje nejaká možnosť, že by nám Kanovci pomohli nastoliť poriadok...“

„Lenže, hlavný lektor,“ prerušil ho Vladimír. Hovoril naliehavejšie – akoby jeho hlas nadobudol magickú silu. „Kanovci patria k tomu problému. Narušili rovnováhu maatu, prebudili bohov. Vyučujú zakázanú mágiu. A teraz nastolia Rea, ktorý nevládol Egyptu od začiatku! Uvrhnú svet do zmätku. To chaosu jedine pomôže.“

Desjardins zažmurkal, akoby ho to zaskočilo. „Možno máte pravdu. Ja... musím si to premyslieť.“

Vladimír sa uklonil. „Ako si prajete, môj pane. Zhromaždím naše sily a budeme čakať na váš rozkaz zničiť dom v Brooklyne.“

„Zničiť...“ Desjardins sa zamračil. „Áno, budete čakať na môj rozkaz. Čas na útok zvolím ja, Vladimír.“

„Výborne, môj pane. A čo ak tie Kanove decká budú hľadať ďalšie dva zvitky na prebudenie Rea? Jeden je síce mimo ich dosahu, ale ten druhý...“

„To nechám na vás. Strážte ho, ako uznáte za vhodné.“

Keď sa Vladimír nadýchol, jeho oči vyzerali ešte hroznejšie – slizko sa leskli za poničenými viečkami. Pripomínali mi dedkove obľúbené raňajky: vajička namätko s omáčkou tabasco.

[No, to je mi fakt ľúto, že je to nechutné, Carter. Nemáš sa napchávať, keď rozprávam!]

„Môj pán je múdry,“ vyhlásil Vladimír. „Tie decká budú zvitky hľadať, môj pane. Nič iné im nezostáva. Ak opustia tú svoju pevnosť a vstúpia na moje územie...“

„Nepovedal som už, že sa ich zbavíme?“ zahundral Desjardins. „A teraz ma nechajte na pokoji. Musím premýšľať.“

Vladimír sa vytratil. Na človeka oblečeného od hlavy po päty v bielom sa mu podarilo zmiznúť celkom slušne.

Desjardins sa zas sústredil na ten blikajúci závoj svetla. „Nový vek...“ dumal. „Vek temnoty...“

Moja ba sa vrhla do prúdu duata a hnala sa naspäť k môjmu spiacemu telu.

„Sadie,“ prihovoral sa mi niekto.

S búšiacim srdcom som sa posadila na posteli. Oknami sa dovnútra lialo sivé ranné svetlo. Pri nohách mojej posteľe sedel...

„Strýko Amos?“ vykoktala som.

Usmial sa. „Všetko najlepšie, moja milá. Prepáč, že som ťa vyľakal. Na klopanie si nereagovala. Trochu ma to vystrašilo.“

Vyzeral zase zdravý a vyparádený ako vždy. Mal okuliare s drôtenými rámikmi, klobúk a taliansky oblek z čiernej vlny, v ktorom nevyzeral taký malý a tučný. Dlhé vlasy si splietol do vrkôčikov

ozdobených kúskami lesklého čierneho kameňa – asi obsidiánu. Mohol by sa vydávať za džezového hudobníka (ktorým aj bol) alebo za černoškého Ala Caponeho (ktorým nebol).

„Ako...?“ začala som, ale potom som si spomenula na tú víziu zo Siene vekov a došlo mi, čo to znamená.

„Všetko je v poriadku,“ tvrdil Amos. „Práve som sa vrátil z Egypta.“

Sťažka som preglgla. Dýchalo sa mi takmer rovnako zle ako tomu príšernému Vladimírovi. „Aj ja, Amos. A všetko nie je v poriadku. Prídu nás zničiť.“

S
A
D
I
E

4. Narodeninová pozvánka na súdny deň

Po tom, čo som Amosovi opísala svoju strašnú vidinu, mohla nám pomôcť jediná vec: poriadne raňajky.

Strýko vyzeral ostrasení, ale tvrdil, že počkáme a preberieme to, až sa zhromaždí celý dvadsiaty prvý nom (tak sa nazýva naša sekcia Domu života). Sľúbil, že o dvadsať minút sa zídeme na terase.

Keď odišiel, osprchovala som sa a vybrala som si oblečenie. V pondelok obvykle vyučujem sympatetické čary, čo by si žiadalo tradičný ľanový úbor mágov, ale na vlastné narodeniny by som mala mať voľno.

Pochybovala som síce, že ma za týchto okolností Amos, Carter alebo Bastet pustia do Londýna, ale rozhodla som sa myslieť pozitívne. Obliekla som si otrhané rifle, vojenské topánky, tričko bez rukávov a koženú bundu – na mágiu nič moc, ale pripadala som si ako rebelka.

Paličku a Carterovu figúrku som napchala do čarodejníckeho vaku. Už som sa chystala prehodiť si ho cez plece, keď som si pomyslela, že na narodeniny to predsa nebudem vláčiť so sebou. Poriadne som sa nadýchla a sústredila sa na otvorenie priestoru v duate. Nerada to priznávam, ale toto mi veľmi nejde. Zatiaľ čo Carter dokáže ťahať veci zo vzduchu, ako si zmyslí, ja sa väčšinou potrebujem päť-desať minút absolútne sústrediť, a aj potom sa mi

z tej námahy obracia žalúdok. Pekná nespravodlivosť! Väčšinou je pre mňa jednoduchšie vláčiť to vrece na pleci. No keby som si niekam vyrazila s kamoškami, nechcelo by sa mi nosiť ho a nechcela som ho ani nechať v Brooklyne.

Vzduch sa konečne zamihotal a duat sa prispôobil mojej vôli. Hodila som vak pred seba a on zmizol. Paráda – teda ak ho potom dokážem dostať aj naspäť.

Zobrala som zvitok, ktorý sme minulú noc ukradli losovi z Happy Tree Friends, a vydala sa dolu.

Všetci sedeli pri raňajkách a v dome vládlo čudné ticho. Do hlavnej miestnosti hľadalo päť poschodí balkónov, takže tam väčšinou vládol ruch, ale ešte si pamätám, ako prázdno to vyzeralo, keď sme sem vlani na Vianoce prišli s Carterom prvý raz.

V hlavnej miestnosti sa toho veľa nezmenilo: mohutná Thowtova socha uprostred, Amosova zbierka zbraní a džezových nástrojov na stene, koberček z hadej kože pred kozubom veľkým ako garáž. No bolo vidieť, že teraz tu žije dvadsať mladých mágov. Na stolíku sa povalovala kopa ovládačov, paličiek, iPadov, obalov z jedla a vešebtov. Nieкто s veľkými nohami – asi Julian – nechal na schodoch zablatené bežecké topánky. A nejaký vtipkár – tipujem, že Felix – premenil kozub na krajinu z južného pólu aj so snehom a živým tučniakom. Felix tučniaky zbožňuje.

Po dome poletovali čarovné mopy a zmetáky a snažili sa tam upratať. Musela som sa zohnúť, aby neoprášili aj mňa. Prachovky si bohvieprečo mysleli, že mi musia dať do poriadku vlasy.

[Nechaj si tie komentáre, Carter.]

Ako som čakala, všetci sa zhromaždili na terase, ktorá nám slúžila ako jedáleň a kde žil náš albínsky krokodíl Filip Macedónsky. Spokojne sa čľapkal vo svojom bazéne a vyskakoval, keď mu niektorý učeň hodil plátok slaniny. Ráno bolo chladné a daždivé, ale oheň v košoch na terase udržoval príjemné teplo.

Vzala som si z bufetového stola čokoládový croissant a hrnček čaju a sadla som si. Potom som si uvedomila, že ostatní nejedia. Všetci civeli na mňa.

Amos a Bastet za vrchstolom sa mračili. Carter oproti mne sa taniera s vafflami ani nedotkol, čo sa mu vôbec nepodobalo. Stolička Jas po mojej pravej ruke bola prázdna. (Amos mi oznámil, že ešte stále maróduje, nijaká zmena.) Vľavo vedľa mňa sedel Walt a vyzeral dobre ako vždy, ale ja som sa ho zo všetkých síl snažila ignorovať.

Ostatní učni vyzerali, že sú v rozličných fázach šoku. Mali sme tam výber deciek každého veku z celého sveta. Pár ich bolo starších než Carter a ja – vlastne už by mohli chodiť na vysokú. Ako dozor nad tými mladšími boli fajn, ale vždy som sa cítila trochu nesvoja, keď som ich mala učiť. Ostatní mali väčšinou desať až pätnásť. Felix mal ešte len deväť. Bol tam Julian z Bostonu, Alyssa z Caroliny, Sean z Dublinu a Cleo z Ria de Janeiro (áno, ja viem, znie to smiešne: Cleo – Rio, ale nevymýšľam si to!). Jedno sme mali všetci spoločné: krv faraónov. Všetci sme pochádzali z egyptských kráľovských rodov a vďaka tomu sme mali prirodzené vlohy na mágiu a hostenie sily bohov.

Jediný, koho tá ponurá nálada nezasiahla, bol zrejme Chufu. Z dôvodov, ktoré sme nikdy poriadne nepochopili, sa náš pavián živil len vecami začínajúcimi sa na p. Nedávno objavil puding a považoval ho za zázračnú hmotu. Odvtedy konzumoval všetko obalené v pudingu – ovocie, oriešky, chrobáky, malé zvieratá. Teraz mal zaborenú hlavu v trasúcej sa červenej kope a s hlasným mľaskaním lovil z pudingu hroznové semiačka.

Všetci ostatní sa dívali na mňa, akoby čakali na vysvetlenie.

„...bré ráno,“ zamrmlala som. „Krásny deň. Ak vás to zaujíma, máme v kozube tučniaka.“

„Sadie,“ jemne ma vyzval Amos, „povedz všetkým, čo si hovorila mne.“

Usrkla som si z čaju, aby som sa upokojila. Keď som opisovala svoju návštevu v Sieni vekov, snažila som sa nepôsobiť vydesene.

Skončila som a chvíľu bolo počuť len praskanie plameňov v košoch a špliechanie Filipa Macedónskeho v bazéne.

Deväťročný Felix sa nakoniec spýtal na to, čo trápilo všetkých: „Takže všetci zomrieme, však?“

„Nie.“ Amos sa naklonil dopredu. „Rozhodne nie. Ja viem, deti, práve som dorazil a ešte vás ani všetky nepoznám, ale sľubujem, že spravíme, čo bude v našich silách, aby sme vás udržali v bezpečí. Tento dom má magickú ochranu. Máte na svojej strane silnú bohyňu,“ ukázal na Bastet, ktorá práve pazúrmí otvárala tuniakovú konzervu, „a Kanovcov, ktorí vás budú chrániť. Carter a Sadie sú silnejší, než si možno myslíte, a keby došlo k boju s Michelom Desjardinsom, ja už som sa s ním bil.“

Po všetkých tých problémoch vlni na Vianoce mi tá Amosova reč znela trochu prehnane optimisticky, ale učňom sa zrejme uľavilo.

„Keby došlo k boju...?“ neveriacky zopakovala Alyssa. „Ja mám dojem, že to je hotová vec.“

Amos sa zamračil. „Možno, ale nejde mi do hlavy, že by Desjardins súhlasil s takým bláznivým plánom. Pravý nepriateľ je Apop a Desjardins to vie. Určite si uvedomuje, že potrebuje všetku možnú pomoc. Ak...“ Nedokončil. Nech si myslel, čo chcel, asi ho to dosť trápilo. „Skrátka, keby sa Desjardins rozhodol ísť po nás, dôkladne si to premyslí. Vie, že toto sídlo sa len tak nevzdá. Nemôže si dovoliť nechať sa zase strápnit Kanovcami. Preštuduje si ten problém, zváži možnosti a zhromaždí sily. Zaberie mu to pár dní, než sa pripraví – čas, ktorý by mal využiť na zastavenie Apopa.“

Walt zdvihol ukazovák. Nevie, ako to robí, ale vždy, keď chce niečo povedať, pritiahne všeobecnú pozornosť. Dokonca aj Chufu zdvihol hlavu od pudingu.

„Ak na nás Desjardins naozaj zaútočí,“ spustil Walt, „bude dobre pripravený, s oveľa skúsenejšími mágmi, než sme my. Prekoná našu obranu?“

Amos hľadel na posuvné sklenené dvere a možno si spomínal, ako sa naposledy tá obrana rozpadla. Nedopadlo to dobre.

„Musíme sa postarať, aby k tomu nedošlo,“ odpovedal. „Desjardins vie, o čo sa snažíme a že máme len päť dní – no, teraz už iba štyri. Podľa Sadinej vízie Desjardins vie o našom pláne a pokúsi sa mu zabrániť z nejakého zvráteného presvedčenia, že pracujeme pre sily chaosu. No ak uspejeme, získame moc na vyjednávanie a Desjardins sa bude musieť stiahnuť.“

Cleo zdvihla ruku. „Hm... My o tom vašom pláne nič nevieme. Na čo máme len štyri dni?“

Amos naznačil Carterovi, aby to vysvetlil. To mi vyhovovalo. Úprimne povedané, ten plán mi pripadal trochu šialený.

Braček sa vystrel. Musím uznať, že za tých pár mesiacov spravil pokroky a konečne pripomína normálneho pubertiaka. Po šiestich rokoch domáceho vyučovania a cestovania s ocom bol beznádejne mimo. Obliekal sa ako malý úradník, do naškrobených bielych košiel a nohavíc s pukmi. Teraz sa už aspoň naučil nosiť rifle a tričká a občas aj mikiny s kapucňou. Kučeravé vlasy si nechal narásť, čo vyzeralo omnoho lepšie. Ak to s ním takto pôjde ďalej, možno raz zbalí aj nejakú babu.

[Čo? Neštuchaj do mňa. To bola pochvala!]

„Prebudíme boha Rea,“ oznámil Carter, akoby navrhoval, že vyťahneme desiatu z chladničky.

Učni sa pozreli po sebe. Carter väčšinou nevtipkoval, ale teraz im zjavne napadlo, či si z nich nestriela.

„Myslíš slnečného boha?“ neveriacky sa spýtal Felix. „Starého kráľa bohov?“

Carter prikývol. „Všetci poznáte tú historku. Pred tisíckami rokov začal byť Re senilný, a tak prenechal vládu Usirovi a odišiel na nebesá. Usira však zosadil Sutech. A potom Hor porazil Sutecha a stal sa faraónom. Potom...“

Odkasľala som si. „Krátku verziu, prosím.“

Carter ma zoškvaril pohľadom. „Ide o to, že Re bol prvý a najmocnejší vládca bohov. Veríme, že stále žije. Len spí niekde hlboko v duate. Ak ho dokážeme zobudiť...“

„No ak odišiel, pretože bol senilný,“ namietol Walt, „neznamená to, že teraz už bude úplne, totálne senilný?“

Presne na to som sa pýtala aj ja, keď mi Carter ten svoj nápad opísal prvý raz. Posledné, čo nám chýbalo, bol všemocný boh, ktorý si nepamätá vlastné meno, smrdí starobou a slintá počas spánku. Ale ako vlastne mohla nesmrteľná bytosť zosenilnieť?

Amos a Carter sa pozreli na Bastet, čo dávalo zmysel, pretože bola jediný prítomný egyptský boh.

Zabodla oči do nedojedeného tuniaka. „Re je boh slnka. Za dávných čias starol spolu s dňom, potom sa každú noc plavil duatom na lodi a každé ráno sa znovu rodil s východom slnka.“

„Lenže slnko sa znovu nerodí,“ namietla som, „je to len otáčanie Zeme...“

„Sadie,“ varovala ma Bastet.

Dobre, dobre. Mýty aj veda sú pravdivé – sú to skrátka rozličné verzie tej istej reality, blablaba. Túto prednášku som počula už stokrát a znova som o ňu nestála.

Bastet ukázala na zvitok, ktorý som si položila vedľa hrnčeka. „Keď sa Re prestal vydávať na tie nočné výpravy, cyklus sa prerušil a Re zmizol do permanentného súmraku – aspoň si to myslíme. Chcel spať naveky. No keby ste ho v duate našli – a to je veľké keby – možno by sa dal priviesť naspäť a s využitím správnej mágie sa znovuzrodil. Reova kniha opisuje, ako by to šlo spraviť. Tú knihu spísali v dávných časoch Reovi kňazi a držali ju v tajnosti. Rozdelili ju na tri časti, aby sa mohla použiť, iba ak by sa schyľovalo ku koncu sveta.“

„Ak by sa... schyľovalo ku koncu sveta?“ zopakovala Cleo. „Myslíš, že Apop chce fakt... zhltnúť slnko?“

Walt sa na mňa pozrel. „Je to možné? Hovorila si, že v tom príbehu s červenou pyramídou stál za Sutechovým plánom na zničenie Severnej Ameriky Apop. Snažil sa vyvolať chaos, aby sa dostal z väzenia.“

Pri spomienke na zjavenie zvíjajúceho sa obrovského hada na nebi nad Washingtonom ma striaslo.

„Skutočný problém je Apop,“ súhlasila som. „Raz sme ho zastavili, ale jeho väzenie slabne. Ak sa mu podarí utiecť...“

„Podarí,“ vyhlásil Carter. „O štyri dni. Ak ho nezastavíme. A potom zničí civilizáciu – všetko, čo ľudia vybudovali od počiatku Egypta.“

Celú raňajkujúcu spoločnosť zamrazilo.

S Carterom sme už o tom štvordňovom termíne, samozrejme, hovorili. Prebrali to s nami aj Hor a Eset. Lenže vtedy to vyzeralo skôr ako strašná možnosť než ako absolútna istota, zatiaľ čo teraz

sa zdalo, že Carter nepochybuje. Skúmavo som sa naňho zahľadela a došlo mi, že niečo v noci videl – možno mal ešte horší sen než ja. Jeho výraz mi napovedal: „Tu nie. Poviem ti to potom.“

Bastet zarývala pazúry do jedálenského stola. O tom tajomstve musela vedieť aj ona.

Felix na druhom konci stola počítal na prstoch: „Prečo štyri dni? Čo je také zvláštne na... hm, dvadsiatom prvom marci?“

„Jarná rovnídennosť,“ vysvetlila mu Bastet. „Mocné obdobie na mágiu. Hodiny dňa a noci sú presne vyvážené a to znamená, že sily chaosu a maatu sa dajú ľahko zvrátiť na jednu alebo na druhú stranu. Je to dokonalé obdobie na prebudenie Rea. A vlastne naša jediná šanca až do jesennej rovnídennosti o šesť mesiacov. Lenže tak dlho čakať nemôžeme.“

„Pretože,“ nadviazal na jej slová Amos, „rovnídennosť je, žiaľ, najvhodnejšie obdobie aj na to, aby Apop utiekol z väzenia a vtrhol do smrteľného sveta. Môžete vziať jed na to, že jeho pomocníci na tom práve teraz pracujú. Podľa našich zdrojov spomedzi bohov sa to Apopovi podarí, a preto musíme ešte predtým prebudieť Rea.“

To všetko som už počula, ale keď sme to tak otvorene preberali pred všetkými učňami a ja som videla ich zničené tváre, pripadalo mi to oveľa desivejšie a skutočnejšie.

Odkasľala som si. „Dobre... takže keď sa Apop oslobodí, pokúsi sa zničiť maat, rád vesmíru. Prehltne slnko, zatahne Zem do večnej tmy a poriadne nám podkúri.“

„A preto potrebujeme Rea.“ Kvôli našim učňom hovoril Amos miernym, chlácholivým hlasom. Vyžaroval z neho taký pokoj, že dokonca ani ja som sa až tak nebála. Napadlo mi, či je to nejaké kúzlo, alebo jednoducho dokáže vysvetliť koniec sveta lepšie než ja.

„Re bol Apopov najväčší nepriateľ,“ pokračoval. „Re je vládca poriadku, zatiaľ čo Apop je pán chaosu. Od počiatku vekov vedú tie dve sily neustály boj a snažia sa navzájom zničiť. Ak sa Apop vráti, musíme sa postarať, aby sme mali Rea na svojej strane ako protiváhu. Potom budeme mať šancu.“

„Šancu,“ povzdychol si Walt. „No len ak nájdeme Rea a zobudíme ho a zvyšok Domu života nás dovtedy nezničí.“

Amos prikývol. „Ak dokážeme zobudiť Rea, bude to ťažší kúsok než čokoľvek, čo kedy nejaký mág vykonal. Desjardins si to potom rozmyslí. Hlavný lektor... no, zdá sa, že neuvažuje jasne, ale nie je to blázon. Chápe nebezpečenstvo Apopovho povstania. Musíme ho presvedčiť, že sme na jednej lodi, že cesta bohov je jediný spôsob, ako Apopa poraziť. To by som uvítal viac než boj s Desjardinsom.“

Osobne by som Desjardinsovi najradšej jednu vrazila a podpálila mu bradu, ale Amos mal asi pravdu.

Chúďa Cleo ozelenela ako žaba. Dorazila do Brooklynu až z Brazílie, aby študovala cestu Thowta, boha vedomostí, a my sme ju už brali ako budúcu knihovníčku; ale keď hrozilo nebezpečenstvo naozaj, nielen na stránkach kníh... no, mala trochu slabý žalúdok. Dúfala som, že keby došlo na najhoršie, stihla by aspoň dobehnúť k okraju terasy.

„Ten – ten zvitok,“ dostala zo seba, „hovorili ste, že má ďalšie dve časti?“

Vzala som zvitok. Za denného svetla vyzeral krehkejší – chatrnejší a zažltnutý, akoby sa mal už-už rozsypať. Prsty sa mi triasli. Cítila som, že v papyruse hučí mágia ako elektrický prúd, a strašne ma lákalo rozvinúť ho.

Začala som ho rozbaľovať. Carter zmeravel.

Amos začal: „Sadie...“

Určite čakali, že zase podpálím celý Brooklyn, ale nestalo sa nič. Roztiahla som zvitok a zistila, že je popísaný nezrozumiteľnými znakmi – neboli na ňom hieroglyfy ani nijaké iné písmo, ktoré poznám. Koniec papyrusu bol rozstrapkaný, akoby niekto kus z neho odtrhol.

„Jednotlivé časti sa asi majú zložiť dohromady,“ tipovala som nahlas. „Dá sa to prečítať, jedine ak sa všetky tri kusy spoja.“

Zdalo sa, že na Cartera to spravilo dojem. Úprimne povedané, ja predsa len niečo dokážem. Pri našom poslednom dobrodružstve som prečítala zvitok, ktorý mal zničiť Sutecha, a fungovalo to.

Chufu zdvihol hlavu od svojho pudingu. „Agh!“ Položil na stôl tri slizké hroznové semiačka.

„Presne tak,“ súhlasila Bastet. „Ako vraví Chufu, tie tri časti knihy predstavujú tri aspekty Rea – ráno, poľudnie a večer. Ten zvitok tu je Chnumovo kúzló. Teraz musíte nájsť ešte ďalšie dva.“

Netuším, ako to mohol Chufu všetko natlačiť do jediného zavrčania, ale chcela by som chodiť do školy k paviáním učiteľom. Základnú aj strednú školu by človek zvládol za týždeň.

„Takže tie ďalšie dve zrnká,“ vyhrkla som, „teda, myslím zvitky... podľa toho môjho sna včera v noci nebude ľahké ich nájsť.“

Amos prikývol. „Prvý sa stratil už dávno. Stredný majú v Dome života. Veľakrát ho presťahovali a vo dne v noci ho strážia. Z tej tvojej vidiny usudzujem, že sa práve nachádza v rukách Vladimíra Menšíkova.“

„Toho zmrzlinára,“ uhádla som. „Kto to je?“

Amos nakreslil niečo na stôl – možno ochranný hieroglyf. „Tretí najsilnejší mág na svete. A jeden z najväčších Desjardinsových stúpencov. Riadi osemnásť nom v Rusku.“

Bastet zasyčala. Bola mačka, takže jej to šlo dosť dobre. „Vlad Sipľavec. Má diabolskú povesť.“

Spomenula som si na jeho zničené oči a chrapľavý hlas. „Čo sa mu stalo s tvárou?“

Bastet sa chystala odpovedať, ale Amos jej skočil do reči.

„Skrátka si zapamätajte, že je veľmi nebezpečný,“ varoval nás. „Má talent hlavne na umlčovanie neposlušných mágov.“

„Chceš povedať, že je vrah?“ spýtala som sa. „No super. A Desjardins mu práve dovolil ísť Carterovi a mne po krku, sotva sa po-hneme z Brooklynu.“

„A to budete musieť spraviť,“ dodala Bastet, „ak chcete nájsť ďalšie časti Reovej knihy. Máte na to len štyri dni.“

„Áno,“ precedila som pomedzi zuby, „to už si, myslím, hovorila. Pôjdeš s nami, nie?“

Bastet sa zahľadela do konzervy s tuniakom.

„Sadie,“ vyhrkla nešťastne. „S Carterom sme už o tom hovorili a... no, niekto musí skontrolovať Apopovo väzenie. Treba zistiť, čo sa deje, koľko mu chýba do oslobodenia a či existuje spôsob, ako to zastaviť. A na to sa treba pozrieť zblízka.“

Neverila som vlastným ušiam. „Ty sa tam chceš vrátiť? Po tom všetkom, čo spravili naši rodičia, aby ťa oslobodili?“

„Priblížim sa k tomu väzeniu len zvonka,“ sľubovala. „Dám si pozor. Som predsa nenápadný tvor. Okrem toho som jediná, kto vie, ako nájsť jeho väzenie, a tá časť duata by bola pre smrteľníka zhubná. Mu... musím to spraviť.“

Hlas jej preskakoval. Raz mi povedala, že mačky nie sú nijaké hrdinky, ale vrátiť sa do starého väzenia mi pripadalo ako poriadne odvážna vec.

„Nenechám vás bez ochrany,“ sľúbila. „Mám jedného... kamaráta. Mal by doraziť z duata zajtra. Poprosila som ho, aby dal na vás pozor.“

„Kamaráta?“ začudovala som sa.

Bastet sa zahmýrila. „No... tak trochu.“

Neznelo to veľmi povzbudivo.

Pozrela som sa na svoje šaty. Zrazu som zacítila v ústach horkú pachuť. Carter a ja sa musíme vydať na výpravu a dá sa čakať, že sa nevrátíme živí. Ďalšia povinnosť, ďalšia šialená požiadavka, aby som obetovala život pre všeobecné blaho. Fakt úžasné narodeniny.

Chufu si odgrgol a odstrčil prázdny tanier. Vyceril zuby zašpínené od puding, akoby chcel povedať: „No, a je to dohodnuté! Raňajky boli fajn!“

„Pôjdem sa zbaľiť,“ ozval sa Carter. „Do hodiny môžeme vyraziť.“

„Nie,“ odsekla som. Ani neviem, koho to viac prekvapilo – či mňa, alebo bračeka.

„Nie?“ začudoval sa Carter.

„Mám narodeniny,“ vyhlásila som ako sedemročné rozmazané decko – ale v tej chvíli mi to bolo fuk.

Učni na mňa vyvalili oči. Niektorí zamrmlali blahoželanie. Chufu mi dal do daru prázdnu misku od puding. Felix vlašne spustil „Veľa šťastia, zdravia“, ale nikto sa k nemu nepridal, a tak s tým prestal.

„Bastet vravela, že ten jej kamarát dorazí až zajtra,“ pokračovala som. „A Amos tvrdí, že Desjardinsovi nejaký čas potrvá, kým

pripraví útok. Podľa mňa by sme si pred koncom sveta mohli na jeden mizerný deň spraviť voľno.“

Ostatní na mňa hľadeli. Bolo to odo mňa sebecké? No dobre, bolo. Nezodpovedné? Možno. Tak prečo som si to tak veľmi chcela presadiť?

Možno ťa to prekvapí, ale nerada sa niekomu podriaďujem. Carter nadiktoval, čo sa bude diať, a ako obyčajne mi nepovedal všetko. Očividne sa poradil s Amosom a Bastet a zostavil plán. Tí traja rozhodli, čo bude najlepšie, a neobťažovali sa ma ani spýtať na môj názor. Moja jediná stála spoločníčka Bastet ma opúšťa kvôli príšerne nebezpečnej výprave. A ja aby som svoje narodeniny trávila s bračekom a hľadala ďalší čarovný zvitok, ktorý ma môže zapáliť alebo ešte čosi horšie.

Pardon. Ďakujem pekne, ale o toto nestojím. Ak mám zomrieť, tak to počká do ďalšieho rána.

Carter sa tváril trochu naštvane a trochu neveriacky. Väčšinou sme sa snažili pred učňami správať slušne. Teraz som ho pred nimi strápnila. Odjakživa sa sťažoval, ako sa do všetkého ženiem bez rozmýšľania. Predošlú noc sa na mňa naštvával, že som schmatla ten zvitok, a asi mi trochu vyčítal, ako sa to pokašľalo – že sa Jas zranila. Určite to považoval za ďalšiu ukážku mojej pochabosti.

Bola som pripravená na poriadnu hádku, ale zasiahol strýko Amos.

„Sadie, návšteva Londýna je nebezpečná.“ Natiahol ruku, než som stačila niečo povedať. „No ak tam musíš ísť...“ zhlboka sa nadýchol, akoby sa mu nepáčilo, čo sa chystal povedať, „... tak mi aspoň sľúb, že si dáš pozor. Pochybujem, že Vlad Menšikov bude pripravený zaútočiť na nás tak rýchlo. A ak nepoužiješ nijakú mágiu, nespravíš nič, čím by si pritiahla pozornosť, malo by ti to vyjsť.“

„Amos!“ zaprotestoval Carter.

Amos ho umlčal prísnyim pohľadom. „Kým bude Sadie preč, môžeme sa pustiť do plánovania. Zajtra ráno sa vy dvaja vydáte na výpravu. Ja prevezmem vyučovanie učňov a dohliadnem na obranu domu.“

Videla som Amosovi na očiach, že nechce, aby som odišla. Bolo to hlúpe, nebezpečné a unáhlené – inými slovami, celá ja. No cítila som aj, že Amos ma chápe. Pamätala som si, ako krehko vyzeral, keď Sutech vlani na Vianoce ovládol jeho telo. Odišiel sa liečiť do prvého nomu a ja som vedela, že sa cítil previnilo, pretože nás nechal samých. A predsa spravil dobre pre svoje duševné zdravie. Amos presne vedel, aké to je, potrebovať vypadnúť. Keby som tam bola zostala, keby som bola vyrazila na ďalšiu výpravu a ani si neodýchla, asi by som bola vybuchla.

Okrem toho sa mi uľavilo, keď som vedela, že nás Amos v brooklynskom dome zastúpi. Prospeje mi, ak mu na nejaký čas prenechám učiteľské povinnosti. Úprimne povedané, som hrozná učiteľka. Skrátka na to nemám nervy.

[Ale čo, Carter?! Vždy sa so mnou hádaš, a teraz zrazu súhlasíš?]

Amos vstal a dal tým najavo, že schôdza sa skončila.

„Myslím, že toho bolo na jedno ráno dosť,“ vyhlásil. „Hlavné je, aby ste všetci pokračovali v tréningu a nezúfali. Pri obrane domu vás budeme potrebovať v špičkovej forme. My zvíťazíme. Keď sa bohovia postavia na našu stranu, mať porazí chaos ako vždy.“

Učni sa netvářili nadšene, ale vstali a začali odkladať taniere. Carter mi venoval posledný zúrivy pohľad a odpochodoval dovnútra.

To bol jeho problém. Povedala som si, že sa nebudem cítiť previnilo. Nedám si pokaziť narodeniny. No aj tak: keď som sa pozrela na studený čaj a nedojedený croissant, prepadol ma strašný pocit, že si za ten stôl možno už nikdy nesadnem.

O hodinu neskôr som bola pripravená na cestu do Londýna.

Vybrala som si zo zásob novú palicu a zastrčila ju do duata k ostatným veciam. Čarovný zvitok som nechala Carterovi, ktorý so mnou nehovoril, potom som sa zašla pozrieť za Jas na maródku a našla ju stále v bezvedomí. Magická hubka jej chladila čelo. Okolo postele sa jej vznášali liečivé hieroglyfy, ale vyzerala strašne krehká. Bez svojho zvyčajného úsmevu mi pripadala ako niekto úplne iný.

Sadla som si vedľa nej a vzala ju za ruku. Srdce ma ťažilo ako bowlingová guľa. Jas riskovala vlastný krk, aby nás ochránila. Pustila sa do tlupy bauov len po pár týždňoch výcviku. Napojila sa na silu svojej patrónky Sachmet, presne ako sme ju učili, a to ju takmer stálo život.

Čo som v poslednom čase obetovala ja? Odmietla som sa vzdať narodeninovej oslavy.

„Je mi to veľmi ľúto, Jas.“ Vedela som, že ma nepočuje, ale hlas sa mi triasol. „No... zbláznila by som sa, keby som odtiaľto nevyšla. Raz sme ten hlúpy svet už museli zachrániť, a teraz zase...“

Predstavovala som si, čo by mi Jas asi tak povedala – určite niečo upokojujúce: „To nie je tvoja vina, Sadie. Tých pár hodín si zaslúžiš.“

Bolo mi z toho ešte horšie. Nikdy som nemala dovoliť, aby sa Jas pustila do takého nebezpečenstva. Moja mama pred šiestimi rokmi zomrela, pretože nasadila silu mágie. Vyhorela, keď zatvárala bránu Apopovho väzenia. Vedela som to, a predsa som dovolila Jas, ktorá mala oveľa menej skúseností, aby nasadila život pre našu záchranu.

Ako som povedala... som hrozná učiteľka.

Dlhšie by som tam nevydržala. Stisla som Jas ruku, povedala som jej, že sa čoskoro uzdraví, a odišla som z maródky. Vyliezla som na strechu, kde uchováваме predmet na otváranie portálov – kamennú sfingu z ruín mesta Heliopolis.

S hrôzou som zaregistrovala, že na druhej strane strechy Carter kŕmi gryfa pečenými morkami. Postavil mu tam celkom peknú stajňu, takže som usúdila, že obluda asi zostane s nami. Aspoň nám na strechu nebudú lietať holuby.

Dúfala som, že Carter si ma nevšimne. Nemala som náladu na ďalšiu hádku. No zbadal ma, zamračil sa, zotrel si morčací tuk z dlaní a zamieril ku mne.

Pripravila som sa na to, že mi vynadá.

Namiesto toho zahundral: „Dávaj si pozor. Mám pre teba darček, ale počkám, až... až sa vrátiš.“

Nepovedal „živá“, ale mala som pocit, že som to tam počula.

„Pozri, Carter...“

„Len choď,“ presviedčal ma. „Hádky nám nepomôžu.“

Nevedela som, či sa mám naňho našťvať, alebo si robiť výčitky svedomia, ale musela som uznať, že braček má pravdu. S narodeninami sme nemali dobré skúsenosti. V jednej z mojich najstarších spomienok sa s Carterom na moje šieste narodeniny bijeme. Vyvolali sme takú magickú energiu, že vybuchla torta. Možno som to mala nechať tak, ale nedokázala som to.

„Prepáč,“ vyhĺkla som. „Ja viem, nepáči sa ti, že som včera v noci vzala ten zvitok a že na to Jas doplatila, ale mám pocit, že sa zosypem...“

„Tak to nie si sama,“ prikývol braček.

V krku mi navrela hrča. Bála som sa, že sa na mňa Carter našťve, a tak som si až doteraz nevšimla jeho tón hlasu. Vyzeral úplne zúfalo.

„Čo je?“ spýtala som sa. „Čo sa stalo?“

Otreľ si mastné ruky do nohavíc. „Včera v múzeu... jeden ten duch... so mnou hovoril.“

Opísal mi zvláštne stretnutie s horiacim bauom, počas ktorého sa akoby spomalil čas a bau Cartera varoval, že naša výprava nevyjde.

„Povedal...“ Carterovi zlyhal hlas. „Povedal, že Zia spí na akomsi mieste červeného piesku. A že ak sa nevzdám výpravy a nezachránim ju, zomrie.“

„Carter,“ začala som opatrne, „ten duch povedal Ziino meno?“

„No, to nie...“

„Nemohol náhodou myslieť niekoho iného?“

„Nie, to určite nie. Myslel Ziu.“

Snažila som sa držať jazyk za zubami. Fakt. Lenže braček bol tou záležitosťou so Ziou Rašídovou až nezdravo posadnutý.

„Carter, nechcem byť zlá,“ povzdychla som si, „ale posledných pár mesiacov vidíš správy o Zii všade. Pred dvoma týždňami si si myslel, že ti posielala zúfalý odkaz v zemiakovej kaši.“

„Bolo to Z! Vytlačené priamo do tých zemiakov!“

Zdvihla som ruky. „Dobre. A čo tá tvoja vidina minulú noc?“

Zarazil sa. „Čo myslíš?“

„Ale choď. Pri raňajkách si povedal, že Apop unikne z väzenia počas rovnodennosti. Hovoril si to s úplnou istotou, akoby si videl dôkaz. Už si o tom hovoril s Bastet a presvedčil si ju, aby skontrolovala Apopovo väzenie. Netuším, čo si videl, ale muselo to byť fakt hrozné.“

„Ne... neviem. Nie som si istý.“

„Aha.“ Čoraz viac ma to žralo. Takže Carter mi to nechce povedať. Zase pred sebou budeme mať tajomstvá? No dobre.

„O tom sa ešte porozprávame,“ zahučala som. „Uvidíme sa teda večer.“

„Ty mi neveríš,“ vzdychol, „to s tou Ziou.“

„A ty neveríš mne. Takže sme si kvit.“

Prebodávali sme sa zúrivými pohľadmi. Potom sa Carter otočil a vrátil sa ku gryfovi.

Takmer som ho zavolala naspäť. Nechcela som sa naňho hnevať. Na druhej strane, ospravedlňovanie nie je moja silná stránka a on sa fakt správal nemožne.

Otočila som sa k sfinge a vyvolala bránu. Už mi to celkom ide, ak sa môžem sama pochváliť. Okamžite sa predou mnou objavil víriaci tunel piesku a ja som ním preskočila.

O sekundu som sa zjavila pri Kleopatrinom obelisku na brehu Temže.

Tam pred šiestimi rokmi zomrela moja mama – nebol to môj najmilší egyptský pamätník, ale bol to najbližší magický portál k bytu babky a dedka.

Našťastie bolo mizerné počasie, nikde nikto, takže som si oprášila piesok zo šiat a zamierila do metra.

O pol hodinky som už stála na schodoch bytu mojich starých rodičov. Pripadalo mi veľmi čudné, že som zase... doma? Ani som nevedela, či tomu tak ešte môžem hovoriť. Celé mesiace sa mi cnelo za Londýnom – za známymi ulicami, obľúbenými obchodmi, kamoškami, mojou starou izbou. Smútila som aj za tým hnusným počasím. No teraz mi to všetko pripadalo iné, akési cudzie.

Nervózne som zaklopala na dvere.

Nič. Bola som si istá, že ma čakajú. Zaklopala som znova.

Možno sa schovávajú a čakajú, až vojdem. Predstavila som si, ako sa babka s dedkom, Liz a Emmou krčia za nábytkom, chystajú sa vyskočiť a vykriknúť: „Prekvapenie!“

Hm... babka a dedko, ako sa krčia a vyskakujú? To ťažko.

Vytiahla som kľúč a odomkla dvere.

Obývačka bola tmná a prázdna. Svetlo na schodisku nesvietilo, čo babka neznášala, lebo sa príšerne bála, že spadne zo schodov. Dokonca ani dedkova telka nehrala a to bolo podozrivé. Večne si púšťal ragby, aj keď ho nesledoval.

Zavetrila som. Šesť večer londýnskeho času, a predsa nebolo z kuchyne cítiť pripálené sušienky k čaju. Babke by iste zhorel aspoň jeden plech. Bola to tradícia.

Vytiahla som telefón, aby som zavolala Liz a Emme, ale nefungoval. Dala by som krk za to, že som si dobila batériu.

Mozog mi práve začal spracúvať myšlienku, že mi hrozí nebezpečenstvo, keď sa za mnou zabuchli hlavné dvere. Otočila som sa a chňapla po palici, ktorú som nemala.

Nado mnou, navrchu tmavého schodiska, zasyčal hlas, ktorý rozhodne nebol ľudský: „Vitaj doma, Sadie Kanová!“

C
A
R
T
E
R

5. Naučím sa nenávidieť hnojivaly

[Tak to Ti pekne ďakujem, Sadie. Dáš mi mikrofón, akurát keď ide do tuhého.]

Takže Sadie zmizla na ten svoj narodeninový výlet do Londýna. Svet sa mal o štyri dni skončiť, čakala na nás výprava, a ona si ide oslavovať s kamoškami. Skrátka má jasne určené priority, no nie? Niežeby som bol zatrpknutý alebo čo.

Dobré bolo, že keď zmizla, brooklynský dom stíchol, aspoň kým sa neobjavil ten trojhlavý had. No najskôr by som mal opísať svoju vidinu.

Sadie si myslela, že som jej pri raňajkách niečo zatajil. No, bol na tom kus pravdy, ale úprimne povedané, to, čo som videl v noci, ma tak vydesilo, že sa mi o tom nechcelo ani hovoriť, zvlášť nie na jej narodeniny. Odkedy som začal s mágiou, zažil som už pár zvláštnych vecí, ale toto by si zaslúžilo Nobelovu cenu za čudnosť.

Po našom výlete do Brooklynského múzea som nemohol zaspať. Keď sa mi to konečne podarilo, zobudil som sa v inom tele.

Nebolo to putovanie duše ani sen. Bol som Hor Pomstiteľ. Už predtým som sa delil o telo s Horom. Cez Vianoce som ho mal v hlave takmer týždeň, našepkával mi, čo mám robiť, a aj inak ma

otravoval. Počas boja pri červenej pyramíde sa nám dokonale zlúčili myšlienky. Stal som sa tým, čomu Egypťania hovoria oko boha – disponoval som všetkou jeho silou, naše spomienky sa premiešali, človek a boh pracovali ako jeden. No stále som zostával vo svojom tele.

Tentoraz sa to otočilo. Bol som hosťom v Horovom tele, stál som na prove lode na čarovnej rieke, ktorá sa vinula duatom. Videl som ostro ako sokol. V hmle som rozoznal, ako sa vo vode pohybujú nejaké obrisy – šupinaté chrbty plazov a plutvy oblúd. Pozoroval som, ako sa po brehoch vlečú príznaky mŕtvych. Vysoko nado mnou sa červeno leskol strop jaskyne, akoby sme plávali hrdlom nejakého živého tvora.

Ruky som mal dobronzo opálené a svalnaté, s obrúčkami zo zlata a z lazuritu. Bol som oblečený v koženej zbroji, oštep v jednej ruke a chopeš v druhej. Cítil som sa silný a mocný ako... no, ako boh.

Ahoj, Carter, ozval sa Hor. Pôsobilo to ako samovrava.

„Čo sa deje, Hor?“ nepovedal som mu, ako ma naštvával tým, že ma otravuje počas spánku. Ani som to nemusel robiť. Mali sme totiž spoločnú myseľ.

Odpovedal som ti na otázky, povedal Hor. Prezradil som ti, kde nájdeš prvý zvitok. Teraz musíš urobiť ty niečo pre mňa. Chcem ti niečo ukázať.

Loď sa naklonila dopredu. Chytil som sa zábradlia na navigačnej plošine. Obzrel som sa a zbadal, že tá loď je faraónska bárka, dlhá necelých dvadsať metrov a tvarovaná ako veľké kanoe. Potrhaný stan uprostred chránil prázdny stupienok, kde mohol kedysi stáť trón. Na jedinom sťažni visela štvorcová plachta, kedysi zdobená, ale teraz vyblednutá a roztrhaná na franforce. Na ľavom aj na pravom boku sa neuzitočne klátili polámané veslá.

Tá loď musela byť opustená už stáročia. Lanivo pokrývali pavučiny. Povrazy hnili. Keď loď naberala rýchlosť, drevený trup škrípala a praskala.

Je rovnako stará ako Re, poznamenal Hor. Fakt ju chceš vrátiť do služby? Ukážem ti, čo ti hrozí.

Kormidlo nás nasmerovalo do prúdu a odrazu sme sa hnali vpred. Raz som sa už po rieke noci plavil, ale tentoraz to vyzeralo, že sa nachádzame oveľa hlbšie v duate. Vzduch bol chladnejší a prúdy rýchlejšie. Preskočili sme kaskády a vyleteli do vzduchu. Keď sme sa zase zniesli, pustili sa do nás obludy. Objavovali sa hrôzostrašné tváre – morský drak s mačacími očami, krokodíl s dikobrazími ostňami, had s hlavou ľudskej múmie. Zakaždým, keď sa niečo vynorilo, mávol som mečom a rozsekol to alebo som to prepichol oštepom, aby som to udržal čo najďalej od lode. No obludy útočili ďalej, menili sa a ja som vedel, že keby som nebol Hor Pomstiteľ – keby som bol len Carter Kane a snažil sa poradiť si s tými príšerami – bol by som sa zbláznil alebo umrel, alebo oboje.

Takto vyzeralo to putovanie každú noc, vysvetľoval Hor. Re neodrážal tvory chaosu sám. Chránili sme ho my ostatní bohovia. Zadržovali sme Aþopa a jeho stúpcov.

Preskočili sme ďalšie kaskády a rútili sa priamo do víru. Nejako sa nám podarilo neprevrhnúť sa, a keď sa loď vymotala z prúdu, zamierila k pobrežiu.

Breh tam pripomínal pole lesklých čiernych kameňov – alebo mi to tak aspoň pripadalo. Keď sme sa dostali bližšie, došlo mi, že sú to krovky chrobákov – milióny a milióny vyschnutých chrobáčích kroviek sa ťahali do šera, kam až som dovidel. Medzi prázdny mi panciermi sa lenivo vlieklo pár živých skarabeov, takže to vyzeralo, akoby sa hemžila celá krajina. Smrad niekoľkých miliónov mŕtvych hnojivalov sa ani nepokúsím opísať.

Hadovo väzenie, oznámil mi Hor.

Pátral som v tej temnote po cele, reťaziach, jame alebo po niečom podobnom. No videl som len nekonečnú krajinu s chrobáčími mŕtvolami.

„Kde?“ spýtal som sa.

Ukazujem ti to miesto tak, ako ho dokážeš pochopiť, vysvetlil mi Hor. Keby si tu bol osobne, zhorel by si na popol. Keby si videl, ako toto miesto vyzerá v skutočnosti, tvoje obmedzené smrteľné zmysly by sa rozpustili.

„Paráda,“ zahundral som. „Milujem, keď sa mi rozpúšťajú zmysly.“

Loď sa obtrela o breh a vyrušila pár živých skarabeov. Pobrežie akoby sa začalo krútiť a zvíjať.

Kedysi boli všetky živé, pokračoval Hor. Symbolizovali Reovo každodenné znovuzrodenie zadržávajúce nepriateľov. Teraz ich zostalo len pár. Had si pomaly vyžiera cestu von.

„Počkať!“ zarazil som ho. „Myslíte...“

Pobrežie predou mnou sa zdvihlo, akoby sa niečo tlačilo spod zeme – niečo veľké, čo sa snaží vyslobodiť.

Zovrel som meč a oštep, ale napriek všetkej Horovej sile a odvahy som sa pristihol, že sa trasiem. Pod krovkami skarabeov žiarilo červené svetlo. Lámali sa a hýbali a tá vec pod nimi sa tlačila na povrch. Cez stenčujúcu sa vrstvu mŕtvych chrobákov sa na mňa pozrelo trojmetrové červené koleso – lačné hadie oko plné nenávisti. Aj v tej božskej podobe som cítil, že moc chaosu ma zaplavuje ako vražedná radiácia, rozkladá ma zvnútra, zahryzáva sa mi do duše – uveril som tomu, čo mi povedal Hor: keby som tu bol osobne, zhorel by som na popol.

„Oslobodzuje sa.“ Zovrelo mi hrdlo. „Hor, on sa dostáva von...“
Áno, potvrdil. Čoskoro...

Hor mi viedol ruku. Napriahol som sa a vrazil hadovi do oka oštep. Apop zúrivo zakvílil. Breh rieky sa otriasol. Potom sa Apop ponoril naspäť pod vrstvu chrobákov a červená žiara pohasla.

Dnes ešte nie, povedal Hor. Počas rovnodennosti putá zoslabnú natoľko, že had sa nakoniec vyslobodí. Staň sa zase mojím hostiteľom, Carter. Pomôž mi viesť bohov do boja. Spolu možno zastavíme Apopov vzostup, ale ak prebudíš Rea a on sa opäť ujme trónu, bude mať silu vládnuť? Dokáže táto loď plávať znovu cez duat?

„Ak nechcete, aby sa Re prebudil,“ spýtal som sa, „prečo ste mi pomohli nájsť ten zvitok?“

Musí to byť tvoje rozhodnutie, odpovedal mi Hor. Ja ti verím, Carter Kane. Nech sa rozhodneš akokoľvek, budem ťa podporovať. No mnohí iní bohovia to tak necítia. Myslia si, že budeme mať väčšiu šancu, ak ich povediem do bitky proti hadovi ja. Tvoj plán na prebudenie Rea považujú za bláznivý a nebezpečný. Snažím sa zabrániť otvorenej vzburе. Možno ich nezastavím, napadnú ťa a pokúsia sa ti to prekaziť.

„Tak to nám ešte chýbalo,“ povzdychol som si, „ďalší nepriatelia.“
Nemusí to tak byť, naliehal Hor. Teraz si na vlastné oči videl nepriateľa. Kto má podľa teba väčšiu šancu postaviť sa proti vládcovi chaosu – Re alebo Hor?

Loď sa odrazila od temného brehu. Hor prepustil moju ba a moje vedomie odletelo naspäť do sveta smrteľníkov ako balón s héliom. Zvyšok noci sa mi snívalo o krajine s mŕtvymi skarabeami a o červenom oku, planúcom z hlbín slabnúceho väzenia.

Asi už chápeš, prečo som bol na druhý deň trochu nesvoj.

Dlho som uvažoval, prečo mi Hor predviedol tú víziu. Ako prvé mi napadlo, že Hor je teraz vládcom bohov a nechce, aby sa Re vrátil a spochybnil jeho autoritu. Bohovia bývajú sebeckí. Aj keď pomáhajú, vždy to robia vo vlastnom záujme. Preto si musíš dávať pozor, než im uveríš.

Na druhej strane, Hor mal pravdu. Re bol starý už pred päťtisíc rokmi. Nikto nevedel, v akom je teraz stave. Nemali sme záruku, že aj keby sa nám ho podarilo zobudiť, pomohol by nám. Ak vyzerá rovnako ako jeho loď, tak nechápem, ako by mohol Apopa poraziť.

Hor sa ma pýtal, kto má väčšiu šancu proti vládcovi chaosu. Krutá pravda je, že ak by som mal odpovedať poctivo, musel by som priznať, že nikto z nás. Ani bohovia, ani mágovia. Ani keby sme ťahali za jeden povraz. Hor chcel vládnuť a viesť bohov do boja, ale tento nepriateľ bol mocnejší než všetko, čomu sa kedy postavil. Apop bol starý ako vesmír a bál sa len jediného nepriateľa – Rea.

Možno sa nám nepodarí priviesť Rea naspäť, ale inštinkt mi našepkával, že nám nič iné nezostáva. A úprimne povedané, čím viac mi všetci – Bastet, Hor, dokonca aj Sadie – opakovali, že to nie je dobrý nápad, tým viac som veril, že to musíme spraviť. V tom som celkom tvrdohlavý.

„Správna voľba málokedy býva tá najľahšia,“ opakoval mi často oco.

On sa postavil proti celému Domu života. Obetoval vlastný život, aby oslobodil bohov, pretože bol presvedčený, že je to jediná cesta, ako zachrániť svet. Teraz nastal čas mojej ťažkej voľby.

Vynechajme raňajky a moju hádku so Sadie. Keď prešla portálom, zostal som na streche iba v spoločnosti svojho nového kamoša, bláznivého gryfa.

„Šííí! Šííí!“ prskal tak, že som sa mu podľa toho rozhodol hovoriť Šiši. Navyše to zodpovedalo jeho povahe. Čakal som, že v noci zmizne – buď odletí niekam preč, alebo sa vráti do duata –, ale zdalo sa, že sa mu v novom hniezde páči. Vystlal som mu ho rannými novinami. Všetky na prvých stranách písali o čudnej explózií kalového plynu, ktorá sa v noci prehnala Brooklynom. Podľa tých správ plyn zapálil prízračné ohne, značne poškodil múzeum a u niektorých ľudí vyvolal vracanie, závraty a dokonca aj halucinácie: videli kolibríky veľké ako nosorožce. Ten kalový plyn ale dokáže veci!

Práve keď som hádzal Šišimu ďalšie pečené morcky (mal poriadny apetít), objavila sa vedľa mňa Bastet.

„Vtáčiky mám väčšinou rada,“ vyhlásila, „ale z tohto som nervózna.“

„Šííí!“ vyprskol Šiši. S Bastet sa navzájom premeriavali, ako keby uvažovali, ako by ten druhý chutil na obed.

Bastet si odfrkla. „Nenecháš si ho, však?“

„No, nie je tu priviazaný,“ pokrčil som plecami. „Môže ísť, keby chcel, ale zdá sa, že sa mu tu páči.“

„Paráda,“ zahundrala Bastet. „Ďalšia vec, čo ťa môže zabiť, až budem preč.“

Osobne som si myslel, že so Šišim vychádzame dosť dobre, ale tušil som, že Bastet neupokojí nič, čo poviem.

Bola vychystaná na cestu: cez obvyklú kombinézu z leopardej kože mala prehodený dlhý čierny kabát s vyšitými ochrannými hieroglyfmi. Keď sa pohla, látka sa mihotala, akoby sa Bastet strácala a zase objavovala.

„Dávaj si pozor,“ povedal som jej.

Usmiala sa. „Som mačka, Carter. Ja sa o seba postarám. Skôr si robím starosti o teba a o Sadie, až budem preč. Ak tá tvoja vidina bola správna a Apopovo väzenie sa má rozpadnúť... No, vrátim sa čo najskôr, ako to len pôjde.“

Čo som jej mal na to povedať? Ak bola moja vidina správna, všetci sme v poriadnej kaši.

„Možno budem pár dní mimo dosahu,“ pokračovala. „Môj kamarát by sem mal doraziť, než sa zajtra so Sadie vydáte na tú výpravu. Postará sa, aby ste to prežili.“

„Môžeš mi aspoň povedať, ako sa volá?“

Bastet mi venovala zvláštny, napoly pobavený, napoly nervózny pohľad. „To sa ťažko vysvetľuje. Radšej ho nechám, nech sa predstaví sám.“

Potom ma pobožkala na čelo. „Dávaj si na seba pozor, mačiatko moje.“

Tak ma to zaskočilo, že som sa nezmohol na slovo. Bral som Bastet ako Sadinu ochrankyňu. Ja som bol len niečo navyše. No povedala to s takou láskou, že som sa takmer začervenal. Rozbehla sa k okraju strechy a skočila.

Nebál som sa o ňu. Dobre som vedel, že pristane na nohách.

Snažil som sa pred učňami udržovať čo najnormálnejší režim, a tak som viedol obvyklý doobedňajší kurz. Nazval som ho Riešenie problémov mágie pre začiatočníkov. Učni tomu hovorili Porad' si, ako vieš.

Vysvetlil som im zadanie. Mohli ho vyriešiť, ako chceli. Ak sa im to podarilo, dostali voľno.

Asi to nebolo ako naozajstná škola, kde musíš trčať až do konca, aj keď sa len tváriš, že niečo robíš. No ja som do skutočnej školy nikdy nechodil. Za všetky tie roky domáceho učenia s ocom som si zvykol robiť všetko vlastným tempom. Keď som skončil s úlohami a oco bol spokojný, škola sa skončila. Ten systém mi vyhovoval a asi sa páčil aj učňom.

A myslel som si, že by ho schválila aj Zia Rašídová. Keď Zia prvý raz trénovala mňa so Sadie, povedala nám, že mágia sa nedá naučiť v triedach a z učebníc. Človek sa musí cvičiť za pochodu. Na hodinách Riešenia problémov mágie sme preto jednoducho napochoďovali do tréningovej sály a pustili sa do toho.

Dnes som mal štyroch študentov. Zvyšok učňov mal pátrať po vlastných cestách mágie, precvičovať si čary alebo robiť pravidelné

domáce úlohy pod vedením našich dospelých nováčikov. Bastet ako hlavný dozor počas Amosovej neprítomnosti vyžadovala, aby sme preberali aj normálne predmety ako matematiku a čítanie, ale niekedy organizovala aj vlastné voliteľné kurzy typu Mačacia starostlivosť o vzhľad pre pokročilých alebo Zdriemnutie. Na ten druhý sa čakalo v poradovníku.

Skrátka, výcviková miestnosť zaberala väčšinu druhého poschodia. Mala rozmery asi ako basketbalové ihrisko a po večeroch sme ju tak aj využívali. Bola tam drevená podlaha, pozdĺž stien sochy bohov a klenutý strop s obrazmi starovekých Egyptčanov, kráčajúcich bokom ako obvykle. Na kratšie steny sme tri metre nad zem upevnili sochy Rea so sokoľou hlavou a vydlabali sme im koruny zo slnečných kotúčov tak, aby slúžili ako obruče košov. Možno to bolo rúhanie – ale dofrasa, ak Re nemá zmysel pre humor, je to jeho problém.

Čakal na mňa Walt spolu s Julianom, Felixom a Alyssou. Takmer vždy chodila aj Jas, ale tá bola, samozrejme, stále v bezvedomí... a tento problém nikto z nás vyriešiť nevedel.

Pokúsil som sa nasadiť sebaistú tvár učiteľa. „Takže dnes si prejdeme bojové simulácie. Začneme jednoducho.“

Vytiahol som z vaku štyri figúrky vešebtov a rozložil ich do rohov miestnosti. Pred každého som postavil jedného učňa. Potom som vydal povel. Štyri sošky vyrástli do veľkosti egyptských bojovníkov s mečmi a so štítmami. Neboli úplne dokonalí. Ich koža vyzerala ako glazovaná keramika a pohybovali sa pomalšie než skutoční ľudia, ale na začiatok to muselo stačiť.

„Felix,“ zvolal som, „nijaké tučniaky!“

„Ale, no tak!“

Felix vyznával zásadu, že tučniaky sú odpoveď na každý problém, ale k tým vtákom to nebolo fér a mňa už unavovalo večne ich teleportovať naspäť. Niekde v Antarktíde sa z toho išiel zblázniť celý huf tučniakov.

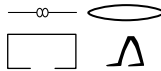
„Začnite!“ skríkol som a vešebti zaútočili.

Julian, mohutný siedmak, ktorý sa už rozhodol pre Horovu cestu, sa pustil rovno do boja. Ešte celkom nevedel vyvolať bojovú podobu boha, ale päť sa mu obalila zlatou energiou ako demolačná

guľa. Vrazil ňou do vešebta, ten odletel dozadu, narazil do steny a roztrieštil sa na kusy. Jedného sme mali z krku.

Alyssa študovala cestu Geba, boha zeme. Nikto v dome nebol odborník na zemnú mágiu, ale Alyssa potrebovala pomoc len málokedy. Vyrástla v hrnčiarskej rodine v Severnej Karolíne a odmaľička pracovala s hlinou.

Vyhla sa neohrabaným vešebtovým úderom a dotkla sa ho na chrbte. Na zbroji mu zažiaril hieroglyf:

Nezdalo sa, že by to s bojovníkom niečo spravilo, ale keď sa otočil, aby zaútočil, Alyssa tam len tak stála. Chystal som sa na ňu zajačať, aby zmizla, ale vešebt ju úplne minul. Jeho čepeľ narazila do zeme a bojovník sa zatackal. Zaútočil znovu, rozohnal sa šesťkrát, ale meč sa k Alysse nikdy nedostal. Nakoniec sa vešebt popletene otočil, dopotácal sa do rohu miestnosti, tresol hlavou do steny, zatriasol sa a znehybnel.

Alyssa sa na mňa uškrnula. „Sa-per,“ vysvetlila mi, „hieroglyf pre minúť.“

„To bolo skvelé,“ pochválil som ju.

Felix medzitým hľadal nejaké netučniakové riešenie. Netušil som, na aký druh mágie sa nakoniec zameria, ale v ten deň zvolil jednoduchosť a prudkosť. Schmatol z lavičky basketbalovú loptu, počkal, až vešebt spraví krok, a potom ho tresol do hlavy. Načasoval si to dokonale. Vešebt stratil rovnováhu, spadol a ruka s mečom sa mu odlomila. Felix k nemu podišiel a dupal po ňom, kým sa nerozpadol.

Spokojne sa na mňa pozrel. „Nepovedal si, že musíme použiť mágiu.“

„Dobre.“ Zapísal som si za uši, aby som s Felixom nikdy nehral basketbal.

Najzaujímavejšie bolo sledovať Walta. Bol sau, tvorca amuletov, takže väčšinou bojoval pomocou rozličných magických predmetov, ktoré mal poruke. Nikdy som nedokázal odhadnúť, čo spraví.

Čo sa týkalo jeho cesty, Walt sa ešte nerozhodol, ktorého boha bude študovať. Bol dobrý bádateľ ako Thowt, boh poznania. Dokázal používať zvitky a odvary takmer rovnako dobre ako Sadie, takže si mohol vybrať aj Esetinu cestu. Mohol si dokonca zvoliť aj Usira, pretože mal prirodzenú schopnosť oživovať veci.

Dnes sa neponáhľal, preberal svoje amulety a zvažoval možnosti. Cúval pred blížiacim sa vešebtom. Ak mal nejakú slabosť, bola to opatrnosť. Než začal konať, rád dlho rozmýšľal. Inými slovami, presný protiklad Sadie.

[Nešuchaj do mňa, Sadie! Je to tak.]

„Do toho, Walt,“ zakričal Julian. „Už ho zabi!“

„To zvládneš,“ pridala sa Alyssa.

Walt siahol po jednom zo svojich náramkov. Lenže potom cúvol a zakopol o zvyšky rozbitého Felixovho vešebta.

Zahučal som: „Pozor!“

No Walt sa pošmykol a spadol. Jeho protivník sa naňho vrhol a mávol mečom.

Hnal som sa Waltovi na pomoc, ale bol som príliš ďaleko. Walt už inštinktívne zdvihol ruku, aby čelil úderu. Začarované hlinené ostrie bolo nabrúsené takmer ako pravý kov. Mohlo Waltovi ublížiť, ale on ho schmatol a vešebt stuhol. Pod Waltovými prstami čepeľ zosivela a objavili sa v nej praskliny. Šeď sa šírila ako mráz po celom bojovníkovi, až sa vešebt rozsypal na kôpku prachu.

Walt na to ohromene vyvaľoval oči. Otvoril dlaň a nemal na nej ani škrabanec.

„To bolo husté!“ žasol Felix. „Čo to bolo za amulet?“

Walt sa na mňa nervózne pozrel a ja som už pochopil, že to nebol nijaký amulet. Walt ani netušil, ako to spravil.

Na jeden deň by toho vzrušenia bolo už dosť, fakt, ale v skutočnosti sa to ešte len začínalo.

Než stihol niekto z nás niečo povedať, otriasla sa podlaha. Napadlo mi, že budovou sa možno šíri Waltova mágia, čo by nevestilo nič dobré. Alebo niekto pod nami zas experimentuje s výbušnými oslškami.

Alyssa zapišťala: „Chalani...“

Ukázala na Reovu sochu vystupujúcu zo steny tri metre nad našimi hlavami. Naša božská basketbalová obruč sa rozpadávala.

Najprv som nechápal, čo to vlastne vidím. Reova socha sa nemenila na prach ako vešebti. Lámala sa a padala k zemi po kusoch. Potom mi zovrelo žalúdok. Socha sa menila na schránky skarabeov.

Zvyšok sochy sa rozpadol a hromada hnojivalov sa dala do pohybu. Z prostriedku vyrástli tri hadie hlavy.

Pokojne sa priznám, že som spanikáril. Myslel som si, že sa práve zhmotňuje moja vízia Apopa. Ustupoval som tak rýchlo, že som narazil do Alyssy. Jediné, čo ma tam udržalo, bolo to, že moji štyria učni odo mňa čakali nejakú pomoc.

To nemôže byť Apop, presviedčal som sám seba.

Hady sa vynorili a ja som si uvedomil, že to nie sú tri rozličné zvieratá. Bola to jedna mohutná kobra s tromi hlavami. A ešte čudnejšie bolo, že rozťahla krídla ako jastrab. Tá vec mala telo hrubé ako moja noha. Bola vysoká ako ja, ale zďaleka nie taká veľká, aby to mohol byť Apop. Oči jej nehoreli červeno. Boli to normálne, strašidelné zelené hadie oči.

No aj tak... nemôžem povedať, že by ma to upokojilo, keď tie tri hlavy civeli priamo na mňa.

„Carter,“ vydesene sa spýtal Felix, „to je súčasť vyučovania?“

Had trojhlasne zasyčal. Jeho hlas akoby sa mi ozýval v hlave – a znel presne ako ten bauov v Brooklynskom múzeu.

Posledné varovanie, Carter Kane, povedal. Daj mi ten zvitok.

Na chvíľu mi prestalo biť srdce. Ten zvitok, čo mi dala Sadie po raňajkách! Ja idiot – mal som ho niekam zamknúť, uložiť ho do priehradky v knižnici, ale mal som ho stále vo vaku na pleci.

Čo si zač? spýtal som sa hada.

„Carter,“ Julian vytiahol meč, „máme zaútočiť?“

Moji učni podľa všetkého mňa ani hada nepočuli.

Alyssa zdvihla ruky, akoby sa chystala chytiť loptu. Walt sa posunul medzi hada a Felixa a Felix sa naklonil, aby cez neho videl.

Daj mi ho! Had sa pripravil na útok, drvil pod sebou krovky mŕtvych chrobákov. Krídla mal také široké, že by nás nimi všetkých

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.